

DE EEUWIGE ONTDEKKING

—❖ 3 ❖—

“De grootste ontdekking
van de eeuwigheid is Christus Zelf.”

GERARD FELLER

DE EEUWIGE ONTDEKKING

De Ander Achter de Sterren

Boek III

Gerard Feller

“De grootste ontdekking van de eeuwigheid is niet een nieuwe wereld, een nieuwe ster of een nieuw sterrenstelsel.

De grootste ontdekking is Christus Zelf.”

Een roman over verwondering, liefde, verbondenheid en de nooit eindigende reis door Gods schepping.

© 2026 Gerard Feller

Copyright

De Eeuwige Ontdekking
De Ander Achter de Sterren – Boek III

Copyright © 2026 Gerard Feller

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Deze roman is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn voortgekomen uit de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Eventuele overeenkomsten met bestaande personen of gebeurtenissen berusten op toeval.

Bijbelcitaten zijn opgenomen ter ondersteuning van het verhaal en de thematiek van deze roman.

Auteur: **Gerard Feller**

Omslagontwerp: Auteur en AI-ondersteunde illustraties

Eerste druk: 2026

HOOFDSTUK 1 – DE STEM OVER DE HORIZON 6

HOOFDSTUK 2 – DE KAARTEN VAN DE STERRENZEE 17

HOOFDSTUK 3 – DE BOUWERS VAN LICHT 26

HOOFDSTUK 4 – DE TUINEN VAN LEVEN 37

HOOFDSTUK 5 – DE STER VAN HET EERSTE LIED 47

HOOFDSTUK 6 – DE LEVENDE NEVEL 58

HOOFDSTUK 7 – DE HERINNERINGEN VAN DE STERREN 68

HOOFDSTUK 8 – DE VERBORGEN HELDENDADEN 79

HOOFDSTUK 9 – DE BIBLIOTHEEK VAN DE VOORZIENIGHEID 90

HOOFDSTUK 10 – DE WERELDEN DIE NOG KOMEN 101

HOOFDSTUK 11 – DE VREUGDE VAN DE VADER 111

HOOFDSTUK 12 – DE VERBONDENHEID 120

HOOFDSTUK 13 – HET FEEST VAN DE VOLKEN 130

HOOFDSTUK 14 – DE GROTE FAMILIE 141

HOOFDSTUK 15 – DE RAAD VAN DE KONING 151

HOOFDSTUK 16 – DE EERSTE OPDRACHT 161

HOOFDSTUK 17 – DE WERELD VAN AURORA 170

HOOFDSTUK 18 – DE OCEAAN VAN LEVEND LICHT 179

HOOFDSTUK 19 – DE BRON VAN ALLES 189

HOOFDSTUK 20 – DE EEUWIGE ONTDEKKING 199

HOOFDSTUK 1 – DE STEM OVER DE HORIZON

De ochtend had geen begin.

Dat was een van de eerste dingen die Elias had geleerd sinds zijn aankomst in het Land Achter de Morgen.

Er was licht.

Er was verandering.

Er waren kleuren die dieper werden, schaduwen die zich verplaatsten en gouden gloed die over de bergen trok.

Maar nergens verscheen een zon.

Nergens kwam het licht vandaan.

Het leek uit alles tegelijk voort te komen.

Uit de lucht.

Uit de bomen.

Uit het water.

Uit de mensen.

Zelfs uit de stenen.

Elias stond op een hoge heuvel boven de Eerste Stad en keek uit over het landschap.

Onder hem schitterden rivieren als vloeibaar kristal.

Watervallen stortten van bergwanden die hoger waren dan wolken.

Bossen bewogen in een zachte wind die niet alleen verkoeling gaf maar ook vreugde leek mee te dragen.

In de verte klonk muziek.

Of misschien was het geen muziek.

Misschien was het het geluid van leven zelf.

Nog steeds kon hij daar niet helemaal aan wennen.

Hij glimlachte.

Eigenlijk wilde hij dat ook niet.

Verwondering was hier geen tijdelijke emotie.

Verwondering was een manier van bestaan.

Achter hem klonken voetstappen.

Hij hoefde zich niet om te draaien.

Hij wist al wie het was.

“Je bent vroeg wakker.”

Zijn vader kwam naast hem staan.

Jonger dan Elias hem ooit op aarde had gekend.

Sterker.

Levendiger.

Maar nog altijd dezelfde.

Nog altijd papa.

“Ik slaap minder dan vroeger,” zei Elias.

Zijn vader lachte.

“Dat geldt hier voor iedereen.”

Ze keken samen uit over de stad.

Een tijdlang sprak niemand.

Stilte voelde hier nooit leeg.

Stilte was gevuld met aanwezigheid.

Alsof de wereld luisterde.

Alsof de schepping zelf aandachtig meeluisterde wanneer iemand nadacht.

“Je bent onrustig.”

Elias keek opzij.

“Ben ik zo gemakkelijk te lezen?”

“Voor mensen die van je houden wel.”

Hij glimlachte.

“Ik dacht dat ik eindelijk thuis was.”

“Dat ben je ook.”

“Waarom voelt het dan alsof er iets ontbreekt?”

Zijn vader keek naar de horizon.

Heel ver weg lagen bergketens die als blauwe schaduwen boven de wereld uitstegen.

Achter die bergen verschenen nog meer bergen.

En daarachter opnieuw.

Eindeloos.

“Misschien ontbreekt er niets,” zei zijn vader.

“Misschien roept iets je.”

Elias zweeg.

Die woorden raakten iets diep in hem.

Want precies dat gevoel kende hij.

Een roep.

Niet van ontevredenheid.

Niet van gemis.

Maar van ontdekking.

Sinds zijn aankomst had hij duizenden wonderen gezien.

Hij had vrienden teruggevonden.

Hij had verloren geliefden ontmoet.

Hij had de Bibliotheek van Levens bezocht.

Hij had de Wonden van de Koning gezien.

Hij had geleerd dat liefde werkelijk het fundament van de werkelijkheid was.

En toch...

Toch groeide het verlangen.

Niet om terug te keren.

Maar om verder te gaan.

Zijn vader legde een hand op zijn schouder.

“Voel je dat?”

Elias knikte.

“Ja.”

“Dat gevoel verdwijnt nooit.”

“Waarom niet?”

Zijn vader glimlachte.

“Omdat God oneindig is.”

De woorden bleven hangen.

God oneindig.

Op aarde had Elias die woorden vaak gehoord.

Maar nu begreep hij dat hij ze nooit werkelijk had verstaan.

Oneindig betekende niet alleen dat God geen einde had.

Het betekende dat Hij nooit volledig ontdekt kon worden.

Altijd meer.

Altijd dieper.

Altijd rijker.

Zelfs na duizend jaar.

Zelfs na een miljoen jaar.

Zelfs na een eeuwigheid.

Plotseling gebeurde iets.

Een zachte trilling ging door de lucht.
Niet door de grond.
Niet door de bomen.
Door hem.
Zijn hart begon sneller te kloppen.
Een licht verscheen aan de horizon.
Ver weg.
Maar tegelijk dichtbij.
Zoals een ster die plotseling binnen handbereik komt.
Het licht werd helderder.
Niet verblindend.
Uitnodigend.
Elias voelde hoe vreugde door hem heen stroomde.
Een vreugde die groter was dan hijzelf.
Zijn vader glimlachte.
“Ik denk dat iemand je zoekt.”
Elias wist onmiddellijk wie.
Hij wist het nog voordat de gestalte zichtbaar werd.
Voordat hij een gezicht zag.
Voordat er woorden werden gesproken.
Zijn ziel herkende Hem.
Zoals een rivier de zee herkent.
Zoals een kind de stem van zijn vader herkent.
Zoals liefde zichzelf herkent.
Jezus.

Het licht kwam dichterbij.

En toch leek Hij gewoon te wandelen.

Geen troon.

Geen bliksem.

Geen overweldigende macht.

Alleen een man.

Maar tegelijkertijd meer werkelijk dan bergen.

Meer werkelijk dan sterren.

Meer werkelijk dan de wereld zelf.

Toen Hij hen bereikte bleef Hij staan.

Zijn ogen rustten op Elias.

Die ogen.

Ogen waarin oneindige wijsheid woonde.

Maar ook oneindige vriendelijkheid.

Elias voelde dezelfde ontroering als tijdens hun eerste ontmoeting.

En toch was het anders.

Destijds was hij een zoeker geweest.

Nu was hij een zoon.

“Goedemorgen, Elias.”

De stem was warm.

Bekend.

Levend.

Elias glimlachte.

“Bestaat hier eigenlijk ochtend?”

Jezus lachte.

Zijn lach was misschien nog mooier dan de muziek van de stad.

“Niet echt.”

“Dan zeg ik maar goedemorgen omdat ik geen beter woord ken.”

“Dat is voldoende.”

Ze liepen een stukje samen.

Langs een pad dat zich door velden van gouden bloemen slingerde.

Overal waar Jezus liep leek het leven nog helderder te worden.

Niet omdat Hij het veranderde.

Maar omdat alles zich verheugde in Zijn aanwezigheid.

Plotseling landde een vogel op Zijn schouder.

Een klein dier met blauw-gouden veren.

Het keek Jezus aan.

Jezus keek terug.

En Elias wist zonder woorden dat er liefde tussen hen bestond.

Werkelijke liefde.

Niet alleen tussen God en mensen.

Maar tussen God en heel Zijn schepping.

De vogel vloog weer weg.

Jezus bleef even kijken.

Toen richtte Hij Zijn aandacht opnieuw op Elias.

“Je voelt de roep.”

Het was geen vraag.

Elias knikte.

“Ja.”

“Vertel.”

Hij dacht na.

“Ik ben gelukkig.”

“Dat weet Ik.”

“Ik heb meer ontvangen dan ik ooit had durven hopen.”

“Dat weet Ik ook.”

“Maar...”

Hij zocht naar woorden.

“Het voelt alsof er nog iets wacht.”

Jezus glimlachte.

“Dat klopt.”

Ze bereikten een uitzichtpunt.

Onder hen lag de Eerste Stad.

Verderop rivieren.

Bossen.

Bergen.

En achter de horizon iets wat Elias niet kon beschrijven.

Alsof de werkelijkheid daar nog groter werd.

Nog dieper.

Nog rijker.

Jezus wees naar de verte.

“Zie je dat?”

“Ja.”

“Wat denk je dat daar ligt?”

Elias keek.

“Meer van dezelfde wereld?”

Jezus schudde glimlachend Zijn hoofd.

“Veel meer.”

“Hoeveel meer?”

Jezus keek naar de horizon.

Toen verder.

Alsof zelfs de horizon voor Hem geen grens vormde.

“Meer dan je ooit zult kunnen ontdekken.”

Elias voelde geen teleurstelling.

Alleen opwindning.

“Dan zal ik er nooit komen.”

“Nee.”

“Is dat niet frustrerend?”

Jezus lachte opnieuw.

“Waarom zou het?”

Elias dacht even na.

Toen begon hij te lachen.

Hij begreep het.

Voor het eerst.

De vreugde lag niet in het bereiken van het einde.

De vreugde lag in het ontdekken.

In groeien.

In verder gaan.

In steeds nieuwe wonderen vinden.

Jezus keek hem aan.

“Je bent thuisgekomen.”

“Ja.”

“Nu begint het werk.”

Elias voelde een siddering van verwachting.

Niet van angst.

Niet van onzekerheid.

Maar van avontuur.

“Wat voor werk?”

Jezus glimlachte.

Een glimlach waarin sterrenstelsels verborgen leken.

“Kom maar mee.”

Ver achter de horizon begon een nieuw licht op te stijgen.

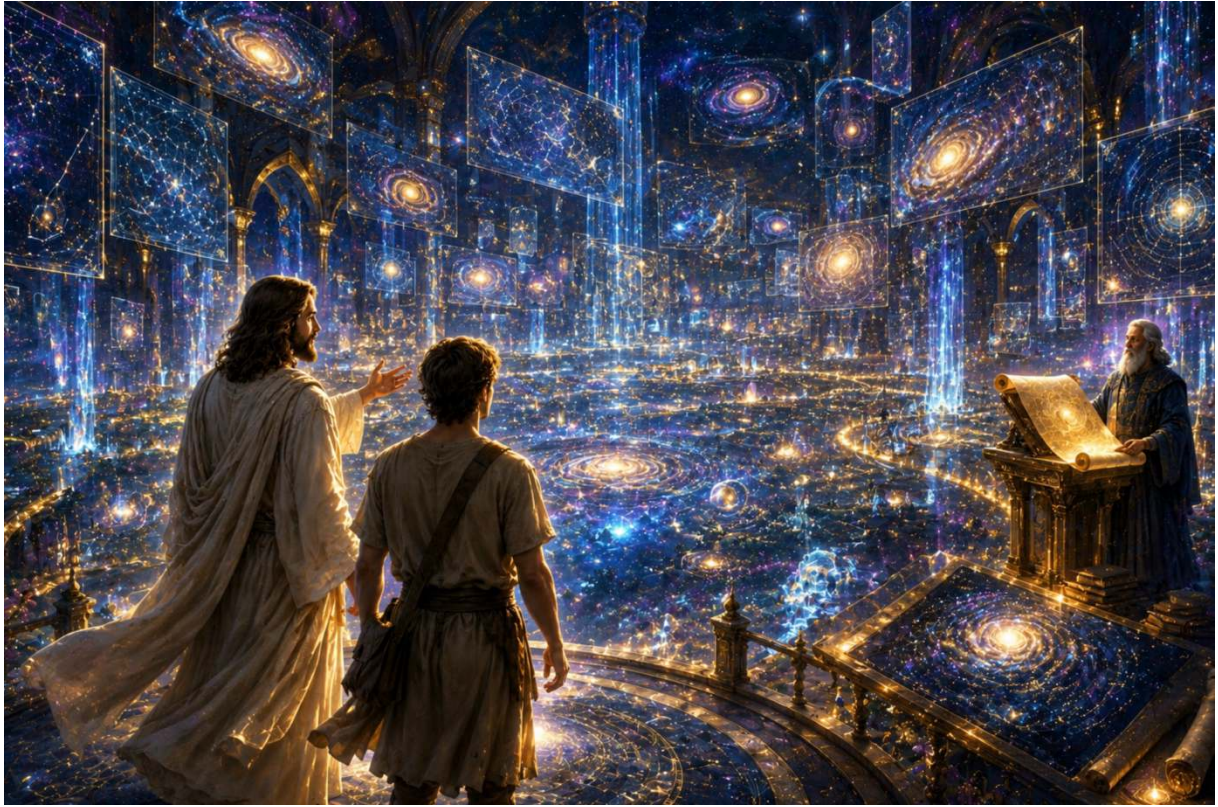
En Elias wist:

dit was geen einde.

Dit was het begin van een reis die groter was dan alle reizen daarvoor.

De eeuwigheid lag voor hem open.

En Christus liep voorop.

HOOFDSTUK 2 – DE KAARTEN VAN DE STERRENZEE

Elias wist niet hoe lang hij samen met Jezus had gelopen.

Tijd voelde hier anders.

Niet omdat zij niet bestond.

Maar omdat niemand erdoor werd voortgeduwd.

Niemand werd ouder.

Niemand verloor iets.

Niemand rende achter de klok aan.

De eeuwigheid was geen eindeloze tijdlijn.

De eeuwigheid was aanwezigheid.

Toch voelde Elias dat er iets belangrijks stond te gebeuren.

Jezus had gezegd:

“Nu begint het werk.”

Sindsdien waren ze verder de heuvels ingetrokken.

De Eerste Stad lag inmiddels ver achter hen.

Voor hen strekte zich een landschap uit dat Elias nog nooit had gezien.

De lucht schitterde in tinten blauw, goud en zilver.

Ver boven hen bewogen lichtstromen die deden denken aan sterrennevels.

Niet ver weg stond een gebouw.

Tenminste...

Gebouw was niet het juiste woord.

Het leek eerder gegroeid dan gebouwd.

Alsof kristal, licht en levende bomen samen een paleis hadden gevormd.

Hoge bogen reikten omhoog.

Zuilen leken gemaakt van licht dat vaste vorm had aangenomen.

Water stroomde langs de muren zonder ooit naar beneden te vallen.

Elias bleef staan.

“Wat is dit?”

Jezus glimlachte.

“De Kaartenzaal.”

“Kaartenzaal?”

“Ja.”

“Van de hemel?”

Jezus schudde Zijn hoofd.

“Van Mijn schepping.”

Ze liepen verder.

Bij de ingang stonden mannen en vrouwen.

Sommigen herkende Elias uit geschiedenisboeken.

Anderen niet.

Toch voelde niemand vreemd.

Iedereen leek familie.

Een oudere man kwam glimlachend naar hen toe.

Zijn ogen straalden intelligentie uit.

Naast hem hing een enorme lichtrol.

“Eindelijk.”

Hij keek naar Elias.

“We vroegen ons al af wanneer je zou komen.”

Elias keek verbaasd.

“Kent u mij?”

De man lachte.

“Hier kent uiteindelijk iedereen iedereen.”

Jezus legde een hand op zijn schouder.

“Elias, dit is Johannes Kepler.”

Elias verstijfde.

De beroemde astronoom.

De man die eeuwen geleden de beweging van de planeten had beschreven.

Kepler glimlachte breed.

“Op aarde dacht ik dat ik iets van Gods universum begreep.”

Hij wees naar het gebouw.

“Toen kwam ik hier.”

“En?”

Kepler lachte opnieuw.

“Toen ontdekte ik dat ik nog maar net begonnen was.”

Ze gingen naar binnen.

Elias bleef onmiddellijk staan.

Zijn adem stokte.

De ruimte was onmogelijk groot.

Geen muren.

Geen plafond.

Geen einde.

Overal zweefden kaarten.

Miljoenen kaarten.

Sommige zo groot als een continent.

Andere klein als een bladzijde.

Ze hingen in de lucht als levende vensters.

Sterrenstelsels draaiden langzaam rond.

Nevels bewogen.

Planeten schitterden.

Kosmische rivieren van licht stroomden door de ruimte.

“Dit...”

Elias wist geen woorden te vinden.

“...kan niet bestaan.”

“Dat zei je eerder ook al.”

Jezus keek glimlachend naar hem.

Elias moest lachen.

“Dat klopt.”

Een jonge vrouw kwam langs.

Ze droeg een kaart waarop een volledig sterrenstelsel zichtbaar was.

“Nieuwe ontdekkingen?”

vroeg Jezus.

De vrouw knikte enthousiast.

“Drie nieuwe levende nevelvelden.”

“Mooi.”

Ze liep verder.

Elias keek haar na.

“Nieuwe ontdekkingen?”

“Ja.”

“Hier worden nog steeds dingen ontdekt?”

“Elke dag.”

“Maar...”

Hij aarzelde.

“Heb U niet alles al gemaakt?”

“Jawel.”

“Waarom moeten ze het dan ontdekken?”

Jezus keek hem vriendelijk aan.

“Omdat liefde geniet van ontdekken.”

Die woorden bleven hangen.

Liefde geniet van ontdekken.

Plotseling begreep Elias iets.

God had Adam niet alle dieren zelf een naam gegeven.

Hij had Adam laten ontdekken.

Hij had hem laten deelnemen.

Dat was altijd Gods manier geweest.

Niet alles voorkauwen.

Maar mensen uitnodigen.

Uitnodigen om mee te doen.

Uitnodigen om mede-ontdekkers te worden.

Jezus bracht hem naar een enorme kaart.

Het beeld zweefde tientallen meters boven de vloer.

Een oceaan van sterren.

Melkwegstelsels.

Lichtvelden.

Onvoorstelbare afstanden.

“Dit is slechts een klein gedeelte.”

Elias keek Hem ongelovig aan.

“Een klein gedeelte?”

“Ja.”

“Hoe groot is Uw schepping dan?”

Jezus keek naar de kaart.

Toen naar Elias.

“Niemand weet het.”

“Niemand?”

“Alleen Mijn Vader.”

Elias voelde een rilling van ontzag.

Zelfs hier.

Zelfs nu.

Bleef God groter dan alles wat geschapen was.

Hij keek opnieuw naar de kaart.

Plotseling zag hij lichtpunten bewegen.

“Wat zijn dat?”

“Reizigers.”

“Reizigers?”

“Ja.”

“Waarheen?”

“Overal.”

Elias keek verbaasd.

“Bedoelt U dat mensen werkelijk naar al die werelden gaan?”

“Ja.”

“Waarom?”

Jezus glimlachte.

“Waarom beklommen mensen bergen?”

“Voor de uitdaging.”

“Waarom onderzochten ze oceanen?”

“Uit nieuwsgierigheid.”

“Waarom bouwden ze telescopen?”

“Om verder te kunnen kijken.”

Jezus knikte.

“Dat verlangen heb Ik gemaakt.”

Elias begon te begrijpen.

Nieuwsgierigheid was nooit een fout geweest.

Nieuwsgierigheid was een geschenk.

De zonde had het vervormd.

Maar niet geschapen.

Nu zag hij het terug in zijn zuiverste vorm.

Een verlangen om Gods werkelijkheid steeds verder te ontdekken.

Kepler kwam weer naast hen staan.

Hij wees naar een gebied aan de rand van de kaart.

Daar leek het licht anders.

Dieper.

Mysterieuzer.

“Daar ga jij heen.”

Elias keek op.

“Ik?”

Kepler knikte.

“Je eerste opdracht.”

Jezus glimlachte.

“Ik ga mee.”

Elias keek opnieuw naar het onbekende gebied.

Zijn hart begon sneller te kloppen.

Niet van angst.

Van verwachting.

Hij voelde hetzelfde als vroeger wanneer hij op aarde een nieuw onderzoek begon.

Maar duizendmaal sterker.

“Wat ligt daar?”

vroeg hij.

Jezus keek naar de verre lichtvelden.

Zijn ogen weerspiegelden sterren.

“Dat gaan we ontdekken.”

Op dat moment leek de hele Kaartenzaal te glimlachen.

Alsof zelfs de sterren verheugd waren.

Een nieuw avontuur begon.

En ergens ver voorbij de grenzen van alles wat Elias kende, wachtte een deel van Gods schepping dat nog nooit door hem was gezien.

De horizon was opnieuw groter geworden.

En dat maakte hem gelukkiger dan ooit.

HOOFDSTUK 3 – DE BOUWERS VAN LICHT

De reis begon de volgende dag.

Of wat hier voor een dag doorging.

Elias had inmiddels geleerd dat tijd in Gods nieuwe schepping niet werd gemeten door zonnen of klokken.

Toch bestond er ritme.

Ontmoetingen.

Ontwikkeling.

Nieuwe ervaringen.

En bovenal verwachting.

Hij stond samen met Jezus op een uitgestrekt plateau buiten de Kaartenzaal.

Voor hen lag een voertuig.

Althans, dat dacht Elias eerst.

Toen beseftte hij dat het geen voertuig was.

Het leefde.

Het leek op een combinatie van schip, vogel en ster.

De romp bestond uit lichtgevend materiaal dat voortdurend van kleur veranderde.

Langs de zijanten bewogen patronen alsof het schip zelf ademde.

“Wat is dit?”

vroeg Elias.

Jezus glimlachte.

“Een lichtvaarder.”

Elias liep eromheen.

“Levend?”

“Ja.”

“Wie heeft dit gemaakt?”

Jezus keek hem aan.

“Mijn kinderen.”

Die woorden verrasten hem.

Zijn kinderen.

Niet engelen.

Niet God Zelf.

Mensen.

Mensen hadden dit gebouwd.

Een vrouw kwam het schip uitgelopen.

Haar gezicht straalde vreugde uit.

“Welkom.”

Ze gaf Elias een warme glimlach.

“Ik ben Hannah.”

Naast haar verscheen een grote wolf.

Zijn zilveren vacht glansde in het licht.

Tot Elias’ verbazing sprak het dier.

“En ik ben Arion.”

Elias bleef staan.

De wolf lachte.

Of iets dat daar sterk op leek.

“Je bent niet de eerste die daar verbaasd over is.”

“Je praat.”

“Dat klopt.”

“Dat went.”

“Niet echt.”

Jezus keek geamuseerd toe.

“Arion helpt al langer bij deze projecten.”

De wolf knikte trots.

“Wij zijn goede ontwerpers.”

Elias moest lachen.

“Wij?”

“De dieren.”

“Jullie ontwerpen schepen?”

“Uiteraard.”

“Waarom zou alleen de mens creatief zijn?”

Elias zweeg.

Op aarde zou hij nooit zo’n vraag hebben gesteld.

Hier ontdekte hij steeds opnieuw hoe klein zijn oude wereldbeeld was geweest.

Ze gingen aan boord.

Binnen bleek het schip veel groter dan van buiten.

Licht stroomde langs de wanden.

Geen motoren.

Geen bedieningspanelen.

Geen schermen.

Toch voelde Elias dat alles functioneerde.

Perfect.

“Hoe bestuur je dit?”

vroeg hij.

Hannah glimlachte.

“Met liefde.”

Elias keek haar aan.

“Dat is geen technisch antwoord.”

“Hier wel.”

Ze legde haar hand op de wand.

Onmiddellijk begon het schip te bewegen.

Niet schokkend.

Niet abrupt.

Het leek eerder alsof de werkelijkheid zelf hen uitnodigde verder te reizen.

Buiten verdwenen de heuvels.

De Kaartenzaal werd kleiner.

Toen gebeurde iets wat Elias nooit had verwacht.

De hemel ging open.

Niet letterlijk.

Maar de ruimte boven hen leek dieper te worden.

Sterren verschenen.

Miljarden sterren.

Meer dan hij ooit had gezien.

Veel meer.

De nieuwe schepping bleek niet kleiner dan het oude universum.

Zij bleek groter.

Veel groter.

Het schip steeg.

De Eerste Stad werd een lichtpunt.

De bergen verdwenen.

Onder hen lag een wereld die groter was dan continenten.

Groter dan planeten.

Een levende wereld.

Geschapen door God.

Hersteld door Christus.

Vol vreugde.

Vol betekenis.

Vol leven.

Elias keek sprakeloos toe.

Jezus stond naast hem.

“Mooi, nietwaar?”

“Mooi?”

Elias lachte.

“Dat woord is veel te klein.”

Ze reisden verder.

Sterrenvelden gleden langs hen heen.

Kosmische nevels straalden kleuren uit die Elias nooit eerder had gezien.

Soms kwamen ze andere lichtvaarders tegen.

Elk schip was anders.

Geen twee ontwerpen waren gelijk.

Zoals geen twee mensen gelijk waren.

Zoals geen twee sterren gelijk waren.

Overal zag hij creativiteit.

Overal zag hij vreugde.

Na verloop van tijd verscheen een lichtpunt in de verte.

Het groeide snel.

Tot Elias zag dat het geen ster was.

Het was een stad.

Een stad tussen de sterren.

Hangend in een gigantische lichtnevel.

Torens van kristal reikten kilometers omhoog.

Bruggen van licht verbonden gebouwen.

Water stroomde door de lucht als zwevende rivieren.

Muziek vulde de ruimte.

Niet via luidsprekers.

De stad zelf leek te zingen.

“Waar zijn we?”

vroeg Elias.

Hannah glimlachte.

“Bij de Bouwers van Licht.”

Ze landden op een enorm plein.

Meteen zag Elias honderden mensen aan het werk.

Sommigen ontwierpen nieuwe tuinen.

Anderen bouwden gebouwen.

Weer anderen vormden lichtstromen tot kunstwerken.

Overal werd gewerkt.

Maar niemand had haast.

Niemand was moe.

Niemand klaagde.

Iedereen straalde vreugde uit.

Een man kwam naar hen toe.

Hij droeg eenvoudige kleding.

Zijn gezicht kwam Elias bekend voor.

Heel bekend.

Toen herkende hij hem.

Johann Sebastian Bach.

De componist.

Bach glimlachte.

“Welkom.”

Elias keek verbaasd.

“U werkt hier?”

Bach lachte.

“Uiteraard.”

Hij wees naar een groep mensen.

“Wij bouwen momenteel een nieuwe muzikale rivier.”

“Een rivier?”

“Ja.”

“Van muziek?”

“Ja.”

“Dat kan?”

Bach keek verbaasd terug.

“Waarom niet?”

Elias begon opnieuw te lachen.

Dat gebeurde steeds vaker.

Op aarde had hij geleerd grenzen te denken.

Hier bestonden die grenzen niet.

Of beter gezegd:

alleen liefde bepaalde nog wat mogelijk was.

Ze wandelden verder.

Overal ontdekte hij hetzelfde patroon.

Niemand werkte om zichzelf belangrijk te maken.

Niemand werkte om hoger te worden dan anderen.

Niemand werkte om erkenning te krijgen.

Iedereen werkte uit vreugde.

Uit liefde.

Uit dankbaarheid.

Plotseling bleef Jezus staan.

Voor hen lag een enorm open terrein.

Leeg.

Tenminste, bijna leeg.

In het midden zweefde een lichtkern.

Een stralende bol.

Niet groter dan een huis.

Maar vol energie.

Vol mogelijkheden.

Jezus keek naar Elias.

“Dit is jouw eerste project.”

Elias keek verbaasd.

“Van mij?”

“Van ons.”

Jezus glimlachte.

“Wij doen niets alleen.”

Elias keek opnieuw naar de lichtkern.

“Wat moet ik bouwen?”

Jezus keek naar de sterren.

Toen naar de mensen.

Toen naar de dieren die overal tussen hen liepen.

En tenslotte naar Elias.

“Wat verlang je te maken?”

Die vraag verraste hem.

Want op aarde had hij altijd gevraagd:

Wat moet ik doen?

Hier vroeg Jezus iets anders.

Wat verlang je te maken?

Plotseling begreep Elias iets.

Zelfs zijn verlangen was een geschenk van God.

Creativiteit was geen concurrentie met de Schepper.

Creativiteit was deelname aan de vreugde van de Schepper.

Langzaam keek hij naar de lichtkern.

Beelden begonnen in zijn gedachten te ontstaan.

Een plaats.

Een wereld.

Een tuin.

Een ontmoetingsplek.

Een gebied waar mensen, dieren en engelen elkaar konden ontmoeten.

Een plaats van verbondenheid.

Een plaats waar niemand zich ooit alleen hoefde te voelen.

Jezus glimlachte.

Alsof Hij die gedachte allang kende.

“Dat lijkt Me een prachtig begin.”

Rond hen begonnen de sterren helderder te schijnen.

En voor het eerst sinds zijn aankomst in de eeuwigheid ontdekte Elias dat hij niet alleen een bewoner van Gods nieuwe schepping was.

Hij mocht eraan deelnemen.

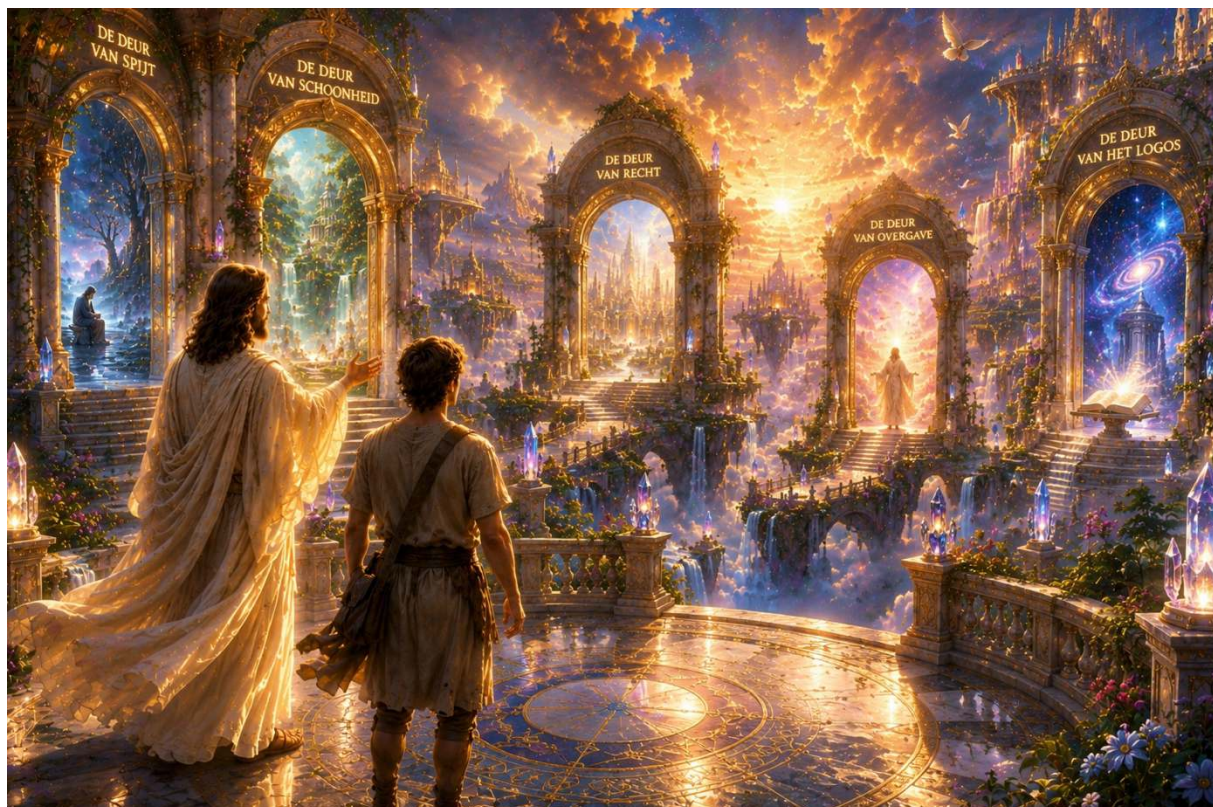
Hij mocht eraan meebouwen.

Niet als eigenaar.

Niet als held.

Maar als geliefde zoon van de Koning.

En dat maakte de vreugde alleen maar groter.

HOOFDSTUK 4 – DE TUINEN VAN LEVEN

De volgende keer dat Elias de lichtkern zag, was zij gegroeid.

Niet veel.

Misschien slechts enkele meters.

Maar toch voelde zij anders.

Levendiger.

Alsof het idee dat in zijn hart was geboren nu langzaam vorm begon aan te nemen.

Hij stond samen met Jezus op het grote bouwterrein van de Bouwers van Licht.

Om hen heen werkten mensen, dieren en engelen zij aan zij.

Nog steeds vond Elias dat wonderlijk.

Op aarde had samenwerking vaak strijd betekend.

Botsende belangen.

Verschillende visies.

Verborgен trots.

Hier leek samenwerking eerder op muziek.

Iedereen droeg iets bij.

Niemand wilde overheersen.

Niemand wilde winnen.

Iedereen wilde dat het geheel mooier werd.

Arion verscheen naast hem.

De grote wolf keek naar de lichtkern.

“Ze groeit goed.”

Elias glimlachte.

“Alsof je over een boom praat.”

Arion keek hem verbaasd aan.

“Dat is ongeveer wat ze is.”

“Een boom?”

“Een levende wereld.”

Elias keek opnieuw.

Misschien had de wolf gelijk.

Want hoe langer hij keek, hoe meer beweging hij zag.

Diep binnen in het licht vormden zich patronen.

Landschappen.

Kleuren.

Mogelijkheden.

Een engel kwam naar hen toe.

Zijn naam was Michaël.

Niet de aartsengel die Elias uit de Bijbel kende.

Maar een andere.

Een bouwer.

Een ontwerper.

Een kunstenaar.

“Hebben jullie de eerste contouren al gezien?”

vroeg hij.

Met een gebaar liet hij een deel van de lichtkern openvouwen.

Onmiddellijk verscheen een wereld.

Niet volledig.

Nog onvoltooid.

Maar zichtbaar.

Elias hield zijn adem in.

Bossen.

Meren.

Valleien.

Bergen.

Watervallen.

Velden vol bloemen.

Uitgestrekte vlakten waar dieren vrij konden rondtrekken.

En overal ruimte.

Ruimte voor ontmoeting.

Ruimte voor gemeenschap.

Ruimte voor vreugde.

“Mooi.”

Het woord voelde opnieuw veel te klein.

Jezus glimlachte.

“Dat komt omdat schoonheid altijd groter is dan woorden.”

Ze wandelden verder.

Terwijl zij door het ontwerp liepen ontdekte Elias iets vreemds.

Iedere boom was anders.

Iedere rivier had een eigen karakter.

Zelfs de stenen leken uniek.

“Waarom maken we niets identiek?”

vroeg hij.

Michaël keek hem aan.

“Waarom zou liefde kopieën maken?”

Elias zweeg.

Op aarde had efficiëntie vaak belangrijker geleken dan schoonheid.

Hier gold het tegenovergestelde.

God hield van verscheidenheid.

Dat had hij natuurlijk altijd al gedaan.

Geen twee sneeuwvlokken.

Geen twee bladeren.

Geen twee mensen.

Geen twee sterren.

Waarom zou dat hier anders zijn?

Plotseling hoorde hij gelach.

Een groep kinderen rende door het ontwerp.

Samen met hen liepen dieren.

Herten.

Wolven.

Vogels.

Zelfs een jonge leeuw.

Ze speelden.

Lachten.

Ontdekten.

“Wat doen zij hier?”

vroeg Elias.

Jezus keek naar hen.

“Testen.”

“Testen?”

“Ja.”

“Kinderen?”

Jezus lachte.

“Kinderen zijn uitstekende ontwerpers.”

Een meisje kwam naar hen toe.

Misschien negen jaar oud.

Ze wees naar een heuvel.

“Daar moet een rivier komen.”

“Waarom?”

vroeg Elias.

Het meisje keek hem verbaasd aan.

“Omdat de herten daar graag spelen.”

Alsof dat antwoord alles verklaarde.

En misschien deed het dat ook.

Want onmiddellijk zag Elias wat zij bedoelde.

De heuvel.

De open vlakte.

De dieren.

De rivier zou precies passen.

Niet omdat een ingenieur het berekende.

Maar omdat liefde het zag.

Langzaam begon Elias iets te begrijpen.

De nieuwe schepping werd niet gebouwd vanuit regels.

Niet vanuit systemen.

Niet vanuit efficiëntie.

Zij werd gebouwd vanuit relatie.

Vanuit liefde.

Vanuit vreugde.

Vanuit aandacht.

Later die dag namen Jezus en Elias plaats aan de rand van een meer dat nog niet volledig bestond.

Het water schitterde.

De horizon weerspiegelde kleuren die niet op aarde voorkwamen.

Lange tijd zaten zij zwijgend naast elkaar.

Toen sprak Elias.

“Waarom laat U ons dit doen?”

Jezus keek over het water.

“Wat bedoel je?”

“U zou dit allemaal zelf kunnen maken.”

“Dat klopt.”

“Veel beter dan wij.”

Jezus glimlachte.

“Dat klopt ook.”

“Waarom dan?”

Jezus keek hem aan.

In Zijn ogen zag Elias dezelfde liefde die hij eerder bij de Troon had gezien.

Dezelfde liefde die de sterren had gemaakt.

Dezelfde liefde die het kruis had gedragen.

“Om dezelfde reden waarom een vader zijn kind leert lopen.”

Elias luisterde.

“De vader loopt sneller.”

“Sterker.”

“Zekerder.”

“Maar de vreugde ligt niet in zelf lopen.”

Hij wees naar de bouwers.

“De vreugde ligt in samen lopen.”

De woorden raakten Elias diep.

Plotseling zag hij zijn hele leven op aarde opnieuw.

Hoe vaak had hij gedacht dat God vooral resultaten wilde?

Hoe vaak had hij gedacht dat succes belangrijker was dan relatie?

Nu zag hij dat hij zich had vergist.

God had nooit alleen een taak gewild.

God had altijd gemeenschap gewild.

Samenwerking.

Vriendschap.

Liefde.

Een zachte wind trok over het meer.

In de verte hoorde Elias muziek.

Niet afkomstig van instrumenten.

Het leek uit de wereld zelf te komen.

Uit de bomen.

Uit het water.

Uit de lucht.

Jezus luisterde glimlachend.

“Ze beginnen.”

“Wie?”

“De vogels.”

Plotseling zag Elias duizenden vogels verschijnen.

Kleurrijk.

Majestueus.

Vrij.

Ze cirkelden boven de nieuwe wereld.

Hun gezang vulde de lucht.

Maar dit was meer dan zang.

Het leek alsof zij leven toevoegden.

Alsof hun vreugde deel werd van de schepping.

Arion verscheen opnieuw.

De wolf keek omhoog.

“Dat is altijd mijn favoriete moment.”

“Waarom?”

vroeg Elias.

Arion glimlachte.

“Omdat je dan ziet dat alles samenwerkt.”

Hij keek naar de vogels.

Naar de mensen.

Naar de engelen.

Naar Jezus.

“Dat was altijd al Gods bedoeling.”

Elias voelde een diepe ontroering.

Want hij begreep dat de nieuwe wereld die zij bouwden meer was dan een plaats.

Zij was een beeld.

Een weerspiegeling.

Een getuigenis.

Van hoe Gods Koninkrijk werkelijk was.

Een Koninkrijk waarin niemand centraal stond behalve Christus.

En juist daarom bloeide iedereen.

De zon bestond hier niet.

Maar toch leek de avond te vallen.

Het licht werd warmer.

Dieper.

Rijker.

Jezus stond op.

“Kom.”

“Waarheen?”

Jezus keek naar de verre horizon.

Ver voorbij de nieuwe wereld.

Ver voorbij de sterrenzee.

Ver voorbij alles wat Elias tot nu toe had gezien.

“Ik wil je iets laten zien.”

Elias voelde onmiddellijk dezelfde verwachting als tijdens hun eerste ontmoeting.

Het avontuur ging verder.

En ergens voorbij de grenzen van het bekende wachtte opnieuw een wonder.

Een wonder dat alles wat hij tot nu toe had geleerd nog groter zou maken.

Want de schepping bleek niet alleen oneindig groot.

Zij bleek ook oneindig diep.

En iedere stap bracht hem dichterbij het hart van haar Maker.

HOOFDSTUK 5 – DE STER VAN HET EERSTE LIED

Ze reisden verder dan Elias ooit had gereisd.

Zelfs verder dan tijdens zijn tocht door Veritas Omega.

Toen had hij werelden gezien.

Werkelijkheden.

Mogelijkheden.

Maar altijd als bezoeker.

Nu reisde hij samen met Christus.

En dat maakte alles anders.

De lichtvaarder bewoog geruisloos door de sterrenzee.

Geen motoren.

Geen versnelling.

Geen techniek zoals Elias die op aarde had gekend.

De reis voelde eerder als een gesprek tussen het schip en de schepping.

Alsof de ruimte zelf hen verwelkomde.

Jezus stond vooraan.

Zijn blik rustte op een verre lichtbron.

Sinds hun vertrek uit de Tuinen van Leven had Hij weinig gesproken.

Niet omdat er niets te zeggen was.

Maar omdat sommige reizen eerst gezien moesten worden.

Elias stond naast Hem.

Miljarden sterren trokken voorbij.

Sommige groter dan volledige sterrenstelsels uit het oude universum.

Andere klein en helder als diamanten.

Toch viel hem iets op.

Steeds vaker zag hij sterren die anders waren.

Niet heter.

Niet groter.

Maar levender.

Alsof zij meer waren dan hemellichamen.

Alsof zij een verhaal droegen.

“Wat zijn dat?”

vroeg hij uiteindelijk.

Jezus keek naar het lichtpunt dat Elias aanwees.

“Dat zijn de Zingende Sterren.”

“Zingende sterren?”

“Ja.”

“Bedoelt U dat letterlijk?”

Jezus glimlachte.

“Je zult het zelf horen.”

Het lichtpunt groeide.

Steeds sneller.

Tot Elias besepte dat hij niet naar een ster keek.

Hij keek naar een wereld.

Een wereld van licht.

Een wereld die straalde als een levende diamant.

Toen zij dichterbij kwamen hoorde hij het.

Aanvankelijk nauwelijks.

Een trilling.

Een zachte toon.

Toen nog één.

En nog één.

Langzaam ontstond een harmonie.

Geen muziek die van buiten kwam.

De wereld zelf zong.

Elias bleef sprakeloos.

Miljoenen tonen vloeiden samen.

Geen chaos.

Geen lawaai.

Een volmaakte harmonie.

Alsof iedere steen.

Iedere boom.

Iedere waterdruppel.

Iedere ster.

Een eigen stem bezat.

En toch samen één lied vormde.

“Wat is dit?”

fluisterde hij.

Jezus keek naar de wereld.

“Dit is de Ster van het Eerste Lied.”

Ze landden.

Zodra Elias de grond raakte voelde hij iets vreemds.

De bodem leefde.

Niet zoals een dier leeft.

Maar zoals een melodie leeft.

Iedere stap bracht nieuwe tonen voort.

Hij keek naar beneden.

Onder zijn voeten schitterden kristallen.

Niet één kleur.

Duizenden kleuren.

En iedere kleur leek verbonden met een toon.

Een groep bewoners kwam hen tegemoet.

Mensen.

Maar anders dan de mensen die Elias tot nu toe had ontmoet.

Hun kleding leek geweven uit licht.

Hun gezichten straalden een diepe vreugde uit.

Een vrouw stapte naar voren.

“Welkom.”

Zij boog licht voor Jezus.

Niet uit angst.

Niet uit plicht.

Uit liefde.

Jezus omhelsde haar.

“Goed je weer te zien, Miriam.”

Elias glimlachte.

Hij vond het nog steeds ontroerend hoe persoonlijk Jezus iedereen kende.

Niet miljoenen mensen tegelijk.

Maar iedere persoon afzonderlijk.

Alsof ieder mens uniek kostbaar was.

Misschien was dat ook zo.

Miriam leidde hen door de stad.

Of wat voor een stad doorging.

Gebouwen groeiden uit de grond als muziek die zichtbaar was geworden.

Water stroomde in ritmes.

Bomen bewogen op melodieën die Elias niet kon begrijpen maar wel kon voelen.

Alles leefde.

Alles zong.

Alles aanbad.

Ze bereikten een groot plein.

In het midden stond een boom.

Groter dan alle bomen die Elias ooit had gezien.

De takken reikten kilometers omhoog.

Licht stroomde door de stam als vloeibaar goud.

En vanuit de boom klonk een lied.

Een lied zo mooi dat Elias voelde hoe tranen in zijn ogen kwamen.

Plotseling zag hij beelden.

De schepping.

De eerste sterren.

De geboorte van werelden.

Engelen.

Mensen.

De geschiedenis van de aarde.

Het kruis.

De opstanding.

De nieuwe schepping.

Alles leek aanwezig in dat ene lied.

Hij keek naar Jezus.

“Hoe kan dit?”

Jezus legde Zijn hand tegen de stam.

Onmiddellijk werd het lied nog rijker.

Nog dieper.

Nog mooier.

“Alle schoonheid komt uiteindelijk hier vandaan.”

“Hier?”

“Niet uit de boom.”

Jezus glimlachte.

“Uit liefde.”

Elias luisterde opnieuw.

Nu hoorde hij iets wat hij eerst gemist had.

Onder alle melodieën.

Onder alle stemmen.

Onder alle harmonieën.

Klopte één hart.

Het hart van Christus.

Niet letterlijk.

Maar werkelijk.

Alles was verbonden met Hem.

Alles ontving leven van Hem.

Alles vond betekenis in Hem.

Plotseling herinnerde Elias zich iets uit zijn aardse leven.

Een tekst die hij ooit gelezen had.

Dat alle dingen door Christus geschapen waren.

En dat alle dingen in Hem samenhingen.

Op aarde had hij die woorden vooral theologisch begrepen.

Hier zag hij ze.

Hier hoorde hij ze.

Hier leefde hij erin.

Later zaten hij en Jezus onder de grote boom.

Lange tijd luisterden zij naar het lied.

Toen stelde Elias een vraag.

“Waarom laat U mij dit allemaal zien?”

Jezus keek naar de sterren.

“Wat denk je zelf?”

Elias dacht na.

“Om meer van Uw schepping te ontdekken?”

“Dat ook.”

“Om meer van U te leren kennen?”

Jezus knikte.

“Dat ook.”

Toen bleef Hij stil.

Elias wachtte.

Uiteindelijk vervolgde Jezus:

“Maar vooral omdat Ik wil dat je leert kijken zoals Ik kijk.”

Die woorden troffen hem diep.

Kijken zoals Christus kijkt.

Niet alleen naar sterren.

Niet alleen naar dieren.

Niet alleen naar mensen.

Maar naar alles.

Met liefde.

Met vreugde.

Met aandacht.

Met verwondering.

Plotseling begreep Elias dat dit misschien wel de grootste les van de eeuwigheid was.

Niet kennis.

Niet macht.

Niet verantwoordelijkheid.

Liefde.

Steeds opnieuw liefde.

De avond — als dat woord hier nog betekenis had — viel langzaam.

De sterren boven hen begonnen helderder te schijnen.

En tot zijn verbazing hoorde Elias dat ook zij zongen.

Niet luid.

Niet opdringerig.

Maar werkelijk.

De hele kosmos bleek een koor.

Een eindeloos loflied.

Een symfonie zonder einde.

En ergens midden in die symfonie zat Jezus naast hem.

Niet alleen als Koning.

Niet alleen als Schepper.

Maar als Vriend.

Elias keek omhoog.

Voor het eerst begon hij te vermoeden dat zelfs de oudste bewoners van de eeuwigheid nog maar een fractie hadden ontdekt van Gods heerlijkheid.

En dat maakte hem ongelooflijk gelukkig.

Want het betekende dat de grootste wonderen nog altijd voor hen lagen.

Toen keek Jezus naar een verre lichtnevel aan de horizon.

Zijn glimlach werd breder.

“Dat wordt onze volgende bestemming.”

Elias volgde Zijn blik.

Wat hij zag leek onmogelijk.

Een nevel die leefde.

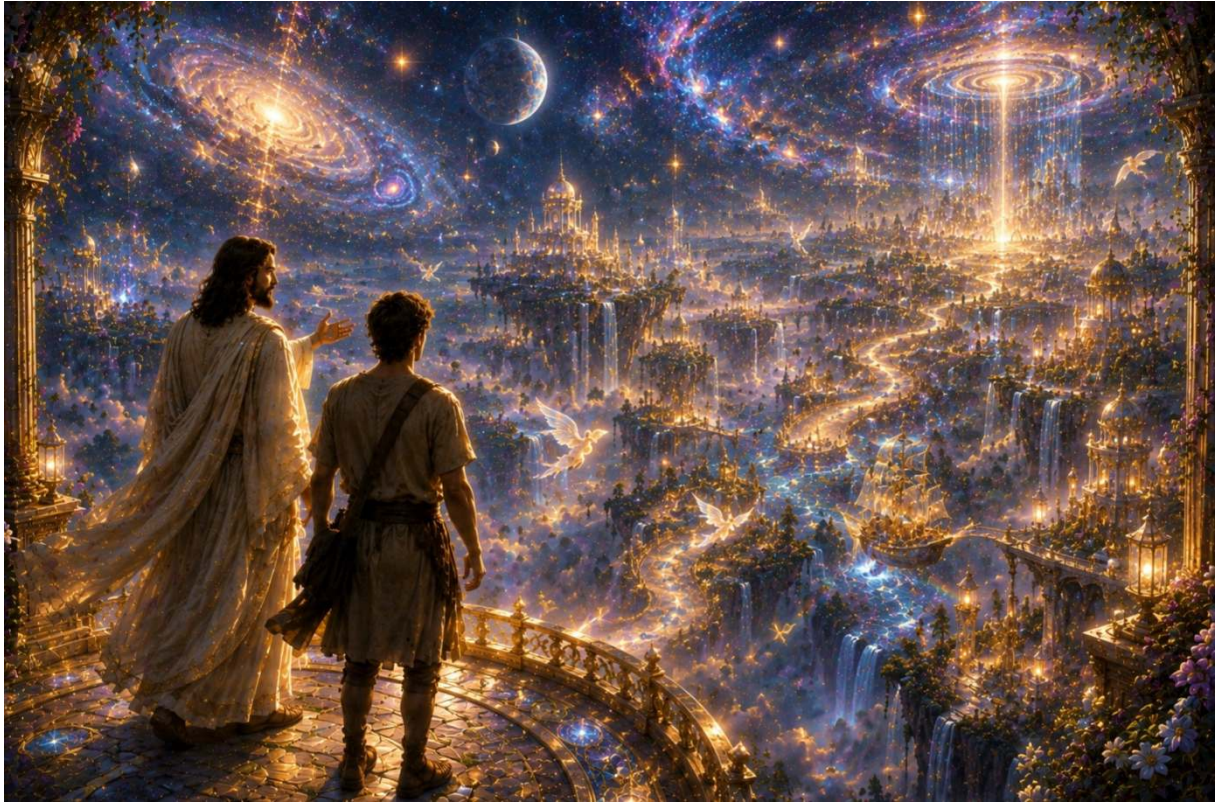
Bewoog.

Ademde.

En misschien...

Misschien zelfs dacht.

Het volgende avontuur wachtte al.

HOOFDSTUK 6 – DE LEVENDE NEVEL

De nevel leek op een droom.

Zelfs voor Elias.

En dat wilde wat zeggen.

Sinds zijn aankomst in de nieuwe schepping had hij wonderen gezien die elke aardse verbeelding overtroffen.

De Eerste Stad.

De Bibliotheek van Levens.

De Kronenzaal.

De Zingende Ster.

Maar wat nu voor hem lag was anders.

Veel anders.

De lichtvaarder zweefde langzaam dichterbij.

Voor hen hing een enorme nevel.

Niet een wolk van gas zoals astronomen die op aarde hadden bestudeerd.

Deze nevel leefde.

Dat voelde Elias onmiddellijk.

Zij ademde.

Bewoog.

Dacht.

Miljarden lichtdraden stroomden door elkaar als zenuwbanen in een gigantisch bewustzijn.

Kleuren ontstonden en verdwenen.

Patronen vormden zich.

Veranderden.

Groeiden.

“Wat is dit?”

vroeg Elias zacht.

Jezus keek naar de nevel.

Zijn ogen straalden dezelfde liefde uit die Elias inmiddels had leren herkennen.

“Een gemeenschap.”

Elias keek opnieuw.

“Een gemeenschap?”

“Ja.”

“Van wie?”

Jezus glimlachte.

“Dat gaan we ontdekken.”

De lichtvaarder vloog verder.

Naarmate zij dichterbij kwamen begon Elias iets op te merken.

De lichtdraden waren geen energie.

Het waren levens.

Miljoenen.

Misschien miljarden.

Bewustzijn.

Verbonden.

Samenwerkend.

Communicerend.

Plotseling zag hij vormen ontstaan.

Dieren.

Mensen.

Engelen.

Ze verschenen in het licht en verdwenen weer.

Alsof de hele nevel voortdurend verhalen vertelde.

“Leven zij hierin?”

vroeg Elias.

“Ja.”

“Allemaal?”

“Ja.”

“Hoe?”

Jezus keek hem aan.

“Zoals lichaamscellen leven in één lichaam.”

Die vergelijking trof hem.

Een lichaam.

Miljarden cellen.

Eén leven.

Eén doel.

Eén harmonie.

Langzaam begon hij te begrijpen.

Deze nevel was geen plaats.

Deze nevel was een gemeenschap.

Een levende gemeenschap.

Ze bereikten een opening.

Voor hen verscheen een gigantische ruimte.

Geen gebouwen.

Geen straten.

Geen pleinen.

Alleen licht.

Levend licht.

Duizenden mensen kwamen hen tegemoet.

Hun gezichten straalden.

Hun ogen weerspiegelden vreugde.

Maar wat Elias het meest verbaasde was iets anders.

Hij voelde hen.

Niet hun gedachten.

Niet hun geheimen.

Niet hun herinneringen.

Hun vreugde.

Hun liefde.

Hun dankbaarheid.

Alsof hun harten verbonden waren.

Niet opgeheven.

Niet samengesmolten.

Maar verbonden.

Vrij én één tegelijk.

Een vrouw kwam glimlachend naar voren.

“Welkom.”

Jezus omhelsde haar.

“Elias, dit is Seraphine.”

Ze glimlachte.

“We hebben veel over je gehoord.”

Elias moest lachen.

“Dat hoor ik steeds vaker.”

“Dat komt omdat jouw zoektocht velen heeft geraakt.”

Ze begonnen samen door de nevel te wandelen.

Of misschien zweefden zij.

Dat wist Elias niet helemaal zeker.

Want zwaartekracht leek hier eerder een suggestie dan een wet.

Overal ontmoetten zij groepen bewoners.

Sommigen waren bezig met kunst.

Anderen met muziek.

Weer anderen met projecten die Elias niet begreep.

Maar overal zag hij hetzelfde.

Samenwerking.

Geen competitie.

Geen rivaliteit.

Geen behoefte om beter te zijn dan een ander.

Iedereen leek blij met de gaven van de ander.

Dat ontroerde hem meer dan alle wonderen.

Want op aarde had hij gezien hoeveel pijn jaloezie kon veroorzaken.

Hoeveel relaties werden beschadigd door vergelijking.

Hier bestond dat niet meer.

Seraphine leek zijn gedachten te begrijpen.

“Je mist het niet.”

“Wat?”

“Vergelijken.”

Elias glimlachte.

“Nee.”

Ze keek naar de mensen om hen heen.

“Wanneer liefde volledig wordt, verdwijnt vergelijking vanzelf.”

“Waarom?”

Ze wees naar een groep kunstenaars.

Iedereen werkte aan iets anders.

Iedereen straalde.

Iedereen genoot van het werk van de ander.

“Omdat ieders schoonheid een geschenk wordt voor iedereen.”

Die woorden bleven hangen.

Een geschenk voor iedereen.

Plotseling begreep Elias waarom vreugde hier zo groot was.

Iedere ontdekking.

Iedere gave.

Iedere overwinning.

Werd gedeeld.

Niemand verloor.

Iedereen won.

Ze bereikten een hoog platform.

Van daaruit keek Elias uit over de volledige nevel.

Zijn adem stakte.

Nu zag hij pas hoe enorm zij werkelijk was.

Sterrenstelsels zouden erin passen.

Misschien duizenden.

Lichtstromen bewogen als rivieren.

Miljarden levens vormden samen één harmonie.

Hij voelde tranen opkomen.

Niet van verdriet.

Van schoonheid.

Van ontzag.

Van dankbaarheid.

Jezus kwam naast hem staan.

“Wat zie je?”

Elias dacht lang na.

Toen antwoordde hij:

“Ik zie wat U altijd bedoeld hebt.”

Jezus glimlachte.

“Vertel.”

Elias keek opnieuw naar de gemeenschap.

“Geen eenzaamheid.”

“Geen afzondering.”

“Geen angst.”

“Geen maskers.”

Hij keek naar Christus.

“Verbondenheid.”

Jezus knikte.

“Ja.”

Toen werd Zijn blik ernstiger.

Niet verdrietig.

Dieper.

“En zelfs dit is nog maar een begin.”

Elias lachte.

“Dat zegt U steeds.”

“Dat komt omdat het waar is.”

Samen keken zij naar de eindeloze lichtzee.

Toen wees Jezus naar een verre regio van de nevel.

Daar leek het licht anders.

Dieper.

Rijker.

Ouder.

Alsof een groot geheim verborgen lag achter een sluier van heerlijkheid.

“Wat is daar?”

vroeg Elias.

Jezus bleef even stil.

Toen antwoordde Hij:

“Daar bewaren wij de herinneringen van de sterren.”

Elias keek verbaasd op.

“Sterren hebben herinneringen?”

Jezus glimlachte.

“Alles wat Ik gemaakt heb draagt een verhaal.”

De woorden stuurden een siddering van verwachting door hem heen.

Want opnieuw ontdekte hij iets.

De werkelijkheid was niet alleen groter dan hij dacht.

Zij was persoonlijker dan hij ooit had durven dromen.

Iedere ster.

Iedere wereld.

Iedere boom.

Iedere vogel.

Iedere mens.

Iedere engel.

Alles droeg betekenis.

Alles droeg geschiedenis.

Alles droeg liefde.

En ergens diep in die eindeloze werkelijkheid wachtte alweer een nieuw avontuur.

Een avontuur dat hem nog dichter zou brengen bij het hart van de Schepper.

Want hoe verder hij reisde.

Hoe duidelijker het werd.

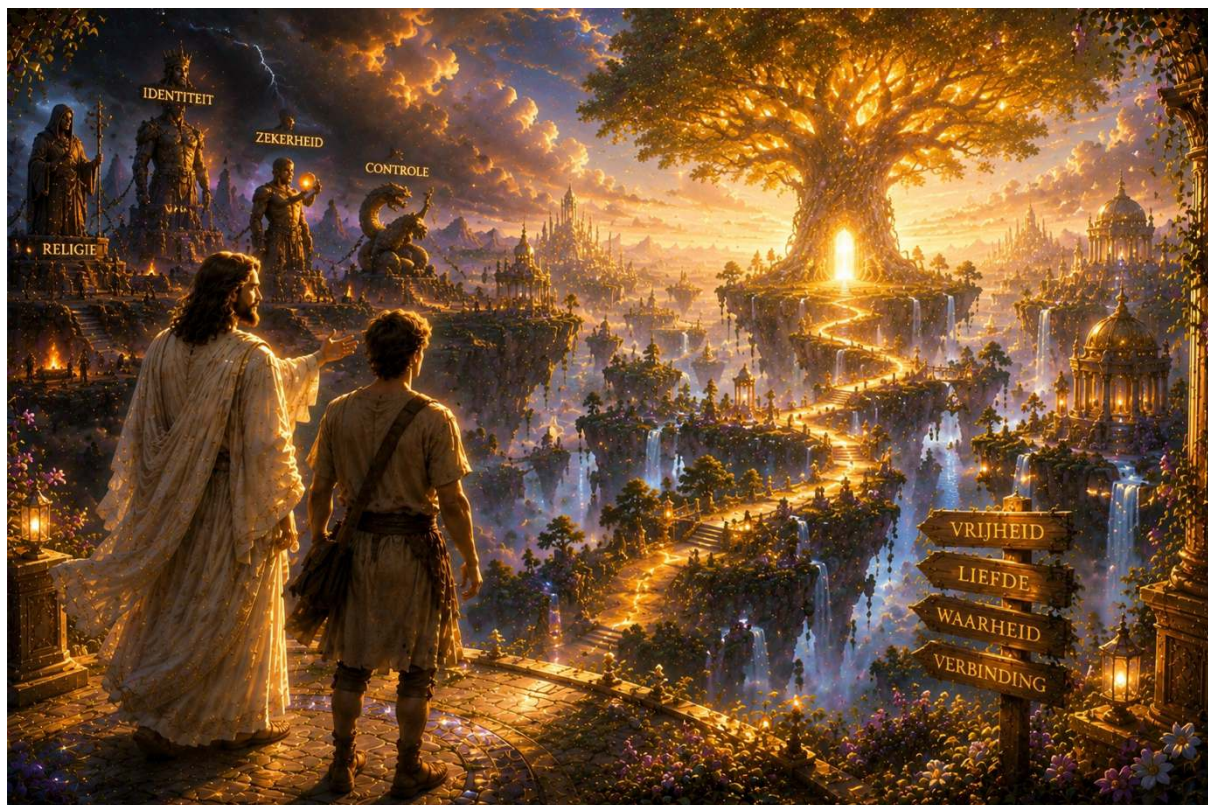
De grootste ontdekking van de eeuwigheid was nooit een plaats.

Nooit een wereld.

Nooit een ster.

De grootste ontdekking was altijd Christus Zelf.

En die ontdekking zou nooit eindigen.

HOOFDSTUK 7 – DE HERINNERINGEN VAN DE STERREN

De volgende reis begon in stilte.

Niet omdat niemand iets te zeggen had.

Maar omdat sommige bestemmingen vanzelf stilte oproepen.

Jezus en Elias stonden opnieuw aan boord van de lichtvaarder.

De Levende Nevel lag inmiddels ver achter hen.

Voor hen strekte zich een gebied uit dat Elias nog niet eerder had gezien.

Het licht was hier zachter.

Dieper.

Ouder.

Alsof de ruimte zelf herinneringen droeg.

“Waar gaan we heen?”

vroeg Elias.

Jezus keek naar de sterren.

“Naar het Archief van de Schepping.”

Elias glimlachte.

“Bestaat er hier ook al een archief?”

Jezus keek hem geamuseerd aan.

“Je denkt nog steeds als een wetenschapper.”

“Waarschijnlijk.”

“Dat hoeft niet te veranderen.”

Het schip gleed verder.

Langzaam begon een gigantische structuur zichtbaar te worden.

Elias wist niet hoe hij haar moest beschrijven.

Het leek op een sterrenstelsel.

Maar ook op een boom.

En tegelijk op een kathedraal.

Miljarden lichtdraden verbonden ontelbare sterren.

Alles vormde één geheel.

Alles leefde.

Alles ademde betekenis.

Toen zij dichterbij kwamen zag Elias dat iedere ster een eigen kleur bezat.

Sommige goud.

Andere blauw.

Andere zilverachtig wit.

Nog andere kleuren die op aarde nooit hadden bestaan.

“Wat zijn dit?”

vroeg hij.

Jezus antwoordde:

“Herinneringen.”

Elias keek opnieuw.

“Van wie?”

“Van alles wat leeft.”

Het schip kwam tot stilstand.

Voor hen verscheen een enorme lichtbrug.

Jezus stapte uit.

Elias volgde.

Onmiddellijk voelde hij iets.

Niet met zijn lichaam.

Niet met zijn verstand.

Met zijn hart.

Een diepe ontroering.

Alsof miljoenen verhalen hem tegelijkertijd begroetten.

Een oude man kwam hen tegemoet.

Zijn gezicht straalde wijsheid uit.

Maar ook verwondering.

Alsof hij na duizenden jaren nog steeds verbaasd was over Gods grootheid.

“Welkom.”

Hij boog licht voor Jezus.

“Meester.”

Jezus omhelsde hem.

“Elias, dit is Nathan.”

De man glimlachte.

“Ik zorg voor een klein deel van de herinneringen.”

Elias keek om zich heen.

“Een klein deel?”

Nathan lachte.

“Dat zeggen wij hier allemaal.”

Ze begonnen te wandelen.

Links en rechts straalden sterren.

Maar nu zag Elias dat zij meer waren dan sterren.

In iedere ster leefden beelden.

Herinneringen.

Verhalen.

Plotseling bleef Nathan staan.

Hij legde zijn hand op een gouden ster.

Onmiddellijk veranderde de ruimte.

Elias stond midden in een bos.

Een onbekende wereld.

Gigantische bomen.

Kristallen rivieren.

Vreemde dieren.

Alles straalde schoonheid uit.

Een groep kinderen speelde tussen de bomen.

Hun gelach vulde het landschap.

Toen vervaagde het beeld.

Elias stond opnieuw in het archief.

“Wat was dat?”

vroeg hij.

“Een herinnering.”

“Van wie?”

Nathan glimlachte.

“Van die wereld.”

Elias keek verbaasd.

“Werelden hebben herinneringen?”

“Uiteraard.”

“Waarom zou alleen de mens een geschiedenis hebben?”

Die vraag trof hem diep.

Op aarde had hij geschiedenis bijna altijd gezien als iets menselijks.

Hier ontdekte hij opnieuw hoe klein zijn blik was geweest.

God hield niet alleen van mensen.

God hield van Zijn hele schepping.

Nathan liep verder.

Ze bereikten een zilveren ster.

Toen hij deze aanraakte verscheen een andere scène.

Een kudde dieren.

Een enorme vlakte.

Generaties die elkaar opvolgden.

Leven dat bloeide.

Groeide.

Veranderde.

Steeds weer.

Elias keek ademloos toe.

“Dit is prachtig.”

Nathan knikte.

“God vergeet niets.”

Die woorden kwamen binnen als licht.

God vergeet niets.

Niet alleen mensen.

Niet alleen gebeurtenissen.

Niet alleen gebeden.

Alles.

Geen vogel.

Geen bloem.

Geen ster.

Geen wereld.

Niets was ooit verloren gegaan.

Ze wandelden verder.

Toen bleef Jezus zelf staan.

Voor hen schitterde een ster die anders was dan alle andere.

Groter.

Dieper.

Helderder.

Alsof een oceaan van herinneringen erin verborgen lag.

“Deze wil Ik je laten zien.”

Elias voelde onmiddellijk ontzag.

Jezus legde Zijn hand tegen het licht.

De werkelijkheid veranderde.

Plotseling zag Elias de aarde.

Niet de aarde zoals hij haar kende.

Maar de aarde zoals God haar zag.

Hij zag Adam.

Eva.

De eerste tuin.

Hij zag generaties komen en gaan.

Beschavingen ontstaan.

Rijken opkomen en verdwijnen.

Mensen lachen.

Mensen huilen.

Mensen hopen.

Mensen bidden.

Alles stroomde voorbij.

Niet als een film.

Maar als een levend verhaal.

Toen zag hij zichzelf.

Als jongen.

Liggend in het gras naast zijn vader.

Kijkend naar de sterren.

Hij hoorde opnieuw zijn vraag.

“Hoe weet ik dat andere mensen echt zijn?”

Zijn vader lachte.

Zoals toen.

Maar nu zag Elias iets wat hij vroeger niet had gezien.

Jezus stond erbij.

Niet zichtbaar.

Niet tastbaar.

Maar aanwezig.

Liefdevol aanwezig.

De scène veranderde.

Hij zag de dag waarop zijn vader stierf.

Zijn verdriet.

Zijn verwarring.

Zijn eenzaamheid.

En opnieuw zag hij Jezus.

Niet afwezig.

Niet ver weg.

Dichtbij.

Dichterbij dan hij ooit had beseft.

Toen zag hij Anna.

Mei.

Veritas Omega.

Zijn zoektocht.

Zijn wanhoop.

Zijn hoop.

Zijn gebeden.

Overal dezelfde werkelijkheid.

Dezelfde aanwezigheid.

Dezelfde liefde.

Dezelfde trouw.

Toen vervaagde het beeld.

Langzaam stond hij weer in het archief.

Tranen liepen over zijn gezicht.

Jezus keek hem aan.

Niet met medelijden.

Met liefde.

Diepe liefde.

“Ik was er altijd.”

Elias knikte.

Hij kon niet spreken.

Jarenlang had hij gezocht.

Jarenlang had hij gedacht dat hij God moest vinden.

Nu begreep hij opnieuw wat hij al in de Bibliotheek van Levens had ontdekt.

God was altijd degene geweest die hem zocht.

Nathan keek naar de sterren om hen heen.

“Dat is het geheim van alle herinneringen.”

“Welke?”

vroeg Elias.

Nathan glimlachte.

“Wanneer je diep genoeg kijkt...”

Hij wees naar de eindeloze zee van licht.

“...vind je Hem overal.”

Lange tijd bleef Elias stil staan.

Kijkend naar de sterren.

Kijkend naar de verhalen.

Kijkend naar de liefde die alles droeg.

Toen keek hij omhoog.

Boven het archief zag hij nieuwe lichtvelden verschijnen.

Nog verder.

Nog dieper.

Nog groter.

Hij glimlachte.

Want inmiddels kende hij het patroon.

Wanneer hij dacht dat hij de grens had bereikt...

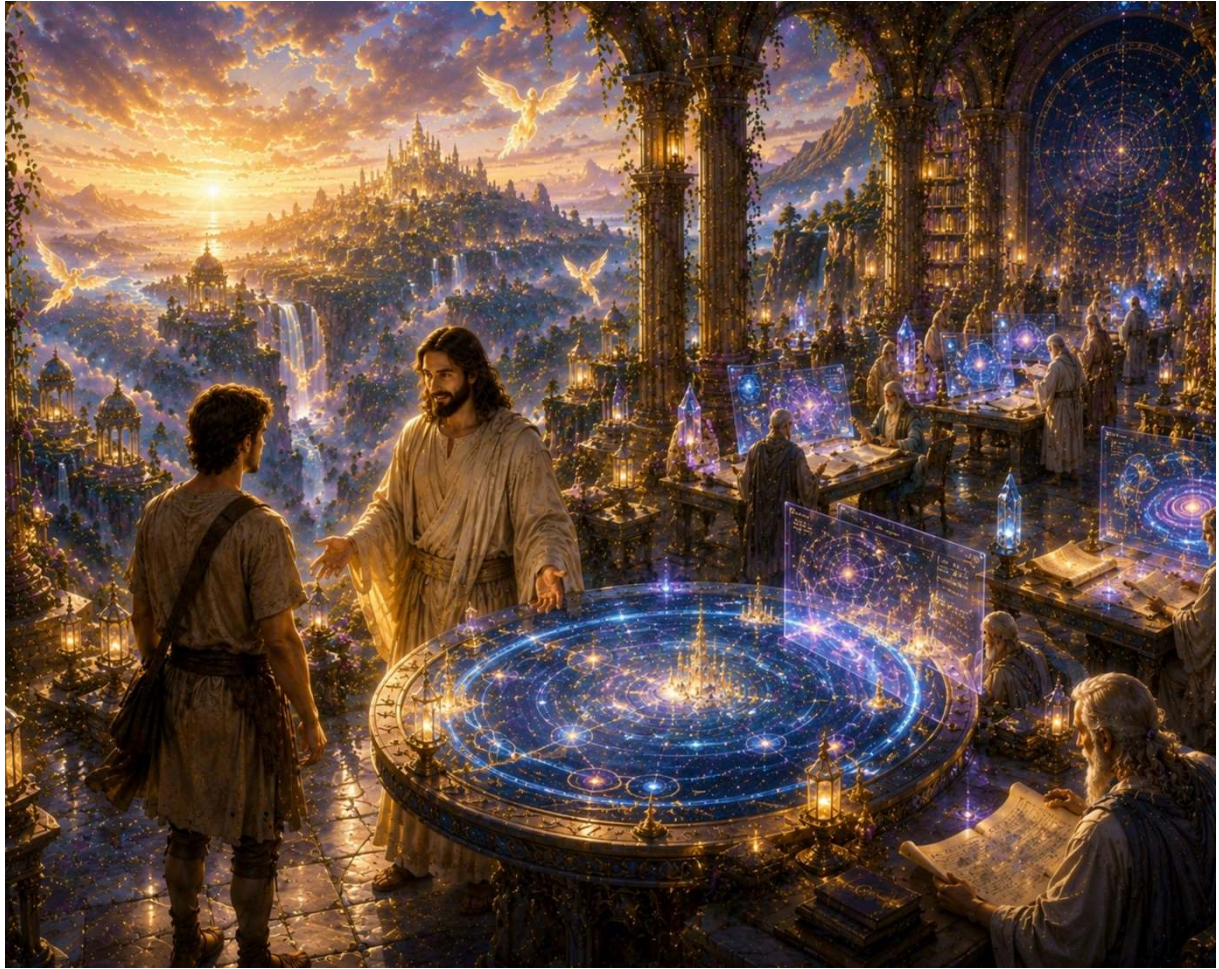
opende God een nieuwe horizon.

En ergens voorbij die horizon wachtte alweer een volgende ontdekking.

Niet omdat God verborgen wilde blijven.

Maar omdat Zijn schoonheid werkelijk oneindig was.

En de eeuwigheid bleek nog steeds maar net begonnen.

HOOFDSTUK 8 – DE VERBORGEN HELDENDADEN

Het Archief van de Schepping lag inmiddels achter hen.

Maar de beelden ervan bleven in Elias' gedachten aanwezig.

Vooraf één ontdekking liet hem niet los.

God had altijd meer gezien dan mensen zagen.

Veel meer.

Niet alleen de grote gebeurtenissen.

Niet alleen koningen.

Niet alleen oorlogen.

Niet alleen wereldgeschiedenis.

God zag alles.

Iedere keuze.

Iedere traan.

Iedere daad van liefde.

En blijkbaar wilde Jezus hem daar nu meer van laten zien.

Ze wandelden samen door een vallei die Elias nog niet kende.

De lucht was helder.

Een zachte rivier stroomde tussen velden vol bloemen.

Dieren bewogen vrij tussen mensen.

Niemand leek haast te hebben.

Toch voelde Elias dat deze plaats belangrijk was.

“Waar zijn we?”

vroeg hij.

Jezus glimlachte.

“De Vallei van de Verborgene Overwinningen.”

Elias keek verbaasd.

“Dat klinkt indrukwekkend.”

“Dat is het ook.”

“Wie heeft hier gewonnen?”

Jezus bleef even stil.

Toen antwoordde Hij:

“Bijna niemand die op aarde beroemd werd.”

Die woorden verrasten hem.

Ze bereikten een groot plein.

Duizenden mensen waren daar verzameld.

Ze lachten.

Praatten.

Vertelden verhalen.

Een sfeer van diepe vreugde hing over de plaats.

Maar wat Elias vooral opviel was dat hij vrijwel niemand herkende.

Geen beroemde keizers.

Geen wereldleiders.

Geen beroemde wetenschappers.

Geen beroemde predikers.

Gewone mensen.

Heel gewone mensen.

“Waarom zijn zij hier?”

vroeg hij.

Jezus keek naar de menigte.

“Omdat zij iets hebben gedaan wat de wereld nauwelijks heeft opgemerkt.”

Op dat moment kwam een oudere vrouw naar hen toe.

Ze glimlachte vriendelijk.

Haar gezicht straalde rust uit.

“Welkom.”

Jezus omhelsde haar.

“Goed je weer te zien, Maria.”

Elias keek haar nieuwsgierig aan.

“Wat heeft u gedaan?”

De vrouw leek verbaasd.

“Niet veel.”

Jezus glimlachte.

“Vertel het hem.”

Maria dacht even na.

“Ik werkte veertig jaar in een verzorgingshuis.”

“Dat is alles?”

vroeg Elias.

Ze lachte.

“Zo voelde het vaak wel.”

Plotseling veranderde de ruimte.

Voor hen verschenen beelden.

Een jonge vrouw die een eenzame bewoner bezocht.

Een hand die werd vastgehouden.

Een glimlach.

Een gebed.

Een luisterend oor.

Duizenden kleine momenten.

Niets spectaculairs.

Niets wereldschokkends.

Maar toen zag Elias de gevolgen.

Levens die veranderden.

Kinderen die later liefde doorgaven.

Families die herstelden.

Mensen die hoop vonden.

Generaties die werden beïnvloed.

Een golf van licht verspreidde zich door de geschiedenis.

Steeds verder.

Steeds verder.

Steeds verder.

Elias keek sprakeloos toe.

“Dit kwam allemaal hieruit voort?”

Jezus knikte.

“Ja.”

Maria glimlachte verlegen.

“Ik wist het zelf ook niet.”

Ze liep verder.

Elias bleef achter.

Verwonderd.

Ontroerd.

Beschaamd.

Hoe vaak had hij op aarde succes gemeten met zichtbare resultaten?

Hoe vaak had hij gedacht dat grootheid zichtbaar moest zijn?

Hier ontdekte hij opnieuw hoe anders Gods Koninkrijk werkte.

Even later ontmoetten zij een man.

Hij droeg eenvoudige kleding.

Geen bijzondere uitstraling.

Geen indrukwekkende aanwezigheid.

“Wat deed hij?”

vroeg Elias.

Jezus glimlachte.

“Vraag het hem.”

De man haalde zijn schouders op.

“Ik was buschauffeur.”

Elias keek verbaasd.

“Buschauffeur?”

De man knikte.

“Vierenvijftig jaar.”

“En?”

“Dat was het.”

Jezus keek hem vriendelijk aan.

“Vertel het hele verhaal.”

De man glimlachte.

Opnieuw verschenen beelden.

Een jongen die werd gepest.

De chauffeur die hem iedere ochtend begroette.

Een vrouw die haar man had verloren.

De chauffeur die iedere dag naar haar luisterde.

Een man die op het punt stond zijn leven op te geven.

De chauffeur die hem opmerkte.

Met hem sprak.

Voor hem bad.

Elias zag opnieuw golven van invloed.

Niet groot.

Niet spectaculair.

Maar echt.

Leven veranderde.

Hoop ontstond.

Liefde verspreidde zich.

Zoals licht zich verspreidt in een donkere ruimte.

De chauffeur keek naar Elias.

“Ik dacht altijd dat ik niets bijzonders had gedaan.”

Jezus glimlachte.

“Dat dacht bijna iedereen hier.”

Langzaam begon Elias het patroon te zien.

Hier werden niet de grootste prestaties gevierd.

Hier werd liefde gevierd.

Niet de hoeveelheid.

Maar de echtheid.

Niet de zichtbaarheid.

Maar de trouw.

Ze wandelden verder.

Toen bleef Jezus staan.

Zijn blik werd zachter.

Dieper.

“Nu wil Ik je iets laten zien.”

Onmiddellijk voelde Elias ontzag.

Wanneer Jezus dat zei gebeurde er altijd iets belangrijks.

De werkelijkheid veranderde opnieuw.

Plotseling stond Elias in een bekende kamer.

Zijn eigen werkkamer.

Op aarde.

Jaren geleden.

Hij zag zichzelf achter een bureau zitten.

Moe.

Overwerkt.

Twijfelend.

Hij herinnerde zich die avond.

Een gewone avond.

Niets bijzonders.

Hij had een e-mail ontvangen.

Van iemand die hij nauwelijks kende.

Een moeilijke vraag.

Een persoonlijk probleem.

Hij had bijna niet gereageerd.

Hij was moe geweest.

Druk.

Afgeleid.

Maar uiteindelijk had hij toch geantwoord.

Een eenvoudig bericht.

Niet lang.

Niet bijzonder.

Gewoon vriendelijk.

De scène bevroor.

Elias keek naar Jezus.

“Waarom laat U mij dit zien?”

Jezus antwoordde niet.

In plaats daarvan verschenen de gevolgen.

De persoon had hoop gevonden.

Die hoop had anderen beïnvloed.

Relaties waren hersteld.

Levens hadden een andere richting gekregen.

Jaren later werkten de gevolgen nog steeds door.

Elias keek verbijsterd toe.

“Ik wist dit niet.”

“Nee.”

“Niemand heeft mij dit ooit verteld.”

Jezus glimlachte.

“Dat hoefde ook niet.”

Langzaam begon Elias te begrijpen.

De grootste verrassing van Gods Koninkrijk was misschien wel dit:

Bijna niemand wist tijdens zijn aardse leven hoe God hem gebruikte.

Niet volledig.

Niet eens een klein beetje.

God zag verbanden die geen mens kon zien.

Invloed die geen mens kon meten.

Vruchten die pas eeuwen later zichtbaar werden.

Ze bereikten een heuvel.

Van daaruit konden zij de hele vallei overzien.

Duizenden mensen.

Tienduizenden.

Misschien miljoenen.

Geen beroemde namen.

Geen grote monumenten.

Geen standbeelden.

Alleen vreugde.

Alleen liefde.

Alleen dankbaarheid.

Jezus keek naar hen.

Toen naar Elias.

“Nu begrijp je waarom er in Mijn Koninkrijk geen competitie bestaat.”

Elias knikte.

Want hij zag het.

Iedere overwinning was uiteindelijk Gods overwinning.

Iedere vrucht kwam uiteindelijk van Gods liefde.

Iedere heldendaad begon uiteindelijk bij Christus.

Niemand kon roemen.

Maar iedereen kon zich verheugen.

En juist daardoor werd de vreugde groter.

Veel groter.

Ze bleven nog lang op de heuvel staan.

Kijkend naar de vallei.

Kijkend naar de verborgen helden.

Kijkend naar de schoonheid van een Koninkrijk waarin liefde belangrijker bleek dan
grootheid.

Toen wees Jezus naar een verre lichtlijn aan de horizon.

Een nieuwe bestemming.

Een nieuwe ontdekking.

“Kom.”

Elias glimlachte.

Hij wist inmiddels wat dat betekende.

Er wachtte opnieuw een wonder.

En zoals altijd zou dat wonder uiteindelijk niet gaan over sterren.

Niet over werelden.

Niet over hemzelf.

Maar over de liefde van de Koning die alles droeg.

En die liefde bleek nog steeds dieper dan de eeuwigheid zelf.

HOOFDSTUK 9 – DE BIBLIOTHEEK VAN DE VOORZIENIGHEID

De nieuwe bestemming lag verder weg dan alle vorige.

Zelfs de lichtvaarder leek langzamer te reizen.

Niet omdat de afstand groter was.

Maar omdat de werkelijkheid zelf veranderde.

De sterren werden schaarser.

Het licht werd dieper.

Rijker.

Ouder.

Elias stond aan de voorzijde van het schip.

Hij dacht nog steeds aan de Vallei van de Verborgen Heldendaden.

Aan de buschauffeur.

Aan Maria.

Aan al die mensen die nooit beroemd waren geworden.

En toch een onschatbare plaats hadden gehad in Gods verhaal.

Langzaam begon hij te begrijpen waarom Jezus zoveel nadruk legde op liefde.

Liefde bleek de enige kracht die eeuwig bleef bestaan.

Alles anders verdween uiteindelijk.

Macht.

Rijkdom.

Status.

Roem.

Maar liefde bleef.

Jezus kwam naast hem staan.

“Je denkt diep na.”

Elias glimlachte.

“Dat schijnt een gewoonte van mij te zijn.”

“Dat weet Ik.”

Ze keken samen naar de sterren.

Toen verscheen iets aan de horizon.

Aanvankelijk dacht Elias dat het een sterrenstelsel was.

Maar naarmate zij dichterbij kwamen zag hij dat het iets anders was.

Veel anders.

Een bibliotheek.

Tenminste...

Dat was het dichtstbijzijnde woord dat hij kende.

Maar geen aardse bibliotheek had hierop geleken.

De structuur leek oneindig groot.

Miljarden lichtzalen.

Ontelbare galerijen.

Kolommen die zich uitstrekten voorbij het zicht.

Overal stroomden rivieren van licht.

Boeken zweefden als sterren door de ruimte.

Verhalen bewogen als levende wezens.

“Wat is dit?”

vroeg Elias.

Jezus glimlachte.

“De Bibliotheek van de Voorzienigheid.”

Een rilling van verwachting ging door hem heen.

Ze landden op een terras van wit goud.

Een man kwam hen tegemoet.

Zijn gezicht straalde wijsheid uit.

Maar vooral verwondering.

Alsof hij nog steeds genoot van iedere dag.

“Welkom.”

Hij omhelsde Jezus.

Daarna keek hij naar Elias.

“Wij hebben op je gewacht.”

Elias moest lachen.

“Dat hoor ik steeds vaker.”

“Dat komt omdat jouw reis velen nieuwsgierig maakt.”

“Wie bent u?”

“Lucas.”

Elias keek verrast op.

De evangelist.

De schrijver van het Evangelie van Lucas.

Lucas glimlachte.

“Ja, die Lucas.”

Ze wandelden samen door de bibliotheek.

Overal zag Elias boeken.

Maar geen gewone boeken.

Sommige waren groter dan gebouwen.

Andere klein als een blad.

Toch straalde ieder boek leven uit.

“Waar gaan deze boeken over?”

vroeg Elias.

Lucas keek hem aan.

“Over Gods voorzienigheid.”

“Dat klinkt indrukwekkend.”

“Dat is het ook.”

Ze bleven staan bij een groot boek.

Op de omslag stond slechts één woord.

TOEVALLIG.

Elias fronste.

“Toevallig?”

Lucas glimlachte.

“Open het maar.”

Zodra Elias het aanraakte veranderde de ruimte.

Hij zag een jonge vrouw.

Op aarde.

Onderweg naar haar werk.

Ze miste haar trein.

Iets wat haar enorm ergerde.

Daarna zag hij een andere man.

Diezelfde ochtend.

Diezelfde stad.

Diezelfde trein.

Hij ontmoette iemand.

Een gesprek ontstond.

Een huwelijk volgde.

Kinderen werden geboren.

Levens veranderden.

Generaties later waren de gevolgen nog zichtbaar.

De scène vervaagde.

Elias stond weer in de bibliotheek.

Hij keek naar Lucas.

“Dat was geen toeval.”

Lucas lachte.

“Precies.”

Ze liepen verder.

Een ander boek.

VERTRAGING.

Nog een boek.

ONTMOETING.

Nog een.

VERLIES.

Nog een.

OMWEG.

Ieder boek liet hetzelfde zien.

Mensen zagen chaos.

God zag een verhaal.

Mensen zagen losse gebeurtenissen.

God zag verbindingen.

Mensen zagen toevalligheden.

God zag voorzienigheid.

Ze bereikten een enorme zaal.

In het midden stond een boek dat groter was dan alle andere.

Het straalde goudkleurig licht uit.

Elias voelde onmiddellijk ontzag.

“Wat is dat?”

vroeg hij.

Lucas keek naar Jezus.

Jezus knikte.

“Laat het hem zien.”

Langzaam opende Lucas het boek.

Onmiddellijk vulde licht de ruimte.

Elias zag de geschiedenis van de mensheid.

Niet als losse gebeurtenissen.

Maar als één verhaal.

Miljarden levens.

Miljarden keuzes.

Miljarden ontmoetingen.

Alles verbonden.

Alles verweven.

Alles gedragen.

Plotseling zag hij iets ongelooflijks.

Jezus.

Overal.

Niet zichtbaar voor de mensen.

Maar aanwezig.

Bij koningen.

Bij boeren.

Bij wetenschappers.

Bij kinderen.

Bij zieken.

Bij stervenden.

Bij gelovigen.

Bij twijfelaars.

Bij zoekers.

Bij verloren mensen.

Overal dezelfde liefde.

Overal dezelfde trouw.

Elias voelde tranen opkomen.

“Dit is onmogelijk.”

Lucas glimlachte.

“Voor mensen wel.”

“Maar niet voor God.”

Jezus keek naar het grote boek.

“De Vader heeft nooit één moment van Zijn schepping uit het oog verloren.”

Elias keek opnieuw.

Nu zag hij hoe gebeurtenissen samenkwamen.

Geboden werden verhoord.

Ontmoetingen ontstonden.

Levens kruisten elkaar.

Niet mechanisch.

Niet als een machine.

Maar als een meesterwerk.

Als een symfonie.

Vrijheid bleef bestaan.

Keuzes bleven werkelijk.

Maar Gods wijsheid was groter dan alles.

Veel groter.

Plotseling zag Elias iets bekends.

Zijn eigen leven.

De dood van zijn vader.

De ontmoeting met Mei.

De ontwikkeling van Veritas Omega.

Zelfs zijn twijfels.

Zelfs zijn fouten.

Zelfs zijn pijn.

Alles bleek verweven in een groter verhaal.

Hij keek naar Jezus.

“Zelfs mijn vergissingen?”

Jezus glimlachte.

“Vooral die.”

“Vooral?”

“Wanneer liefde ze aanraakt.”

Elias zweeg.

Want opnieuw ontdekte hij iets.

God had niet alleen gewerkt ondanks zijn fouten.

God had zelfs zijn fouten gebruikt.

Niet omdat de fouten goed waren.

Maar omdat Gods liefde groter was.

Lucas sloot langzaam het boek.

De zaal werd stil.

Lange tijd sprak niemand.

Toen zei Elias:

“Ik dacht vroeger dat voorzienigheid betekende dat God alles controleerde.”

Lucas glimlachte.

“En nu?”

Elias keek naar Jezus.

Toen naar de bibliotheek.

Toen naar de eindeloze rijen verhalen.

“Nu denk ik dat voorzienigheid betekent dat liefde nooit opgeeft.”

Jezus glimlachte.

Een glimlach vol vreugde.

“Dat is een goed begin.”

Ze verlieten de zaal.

Maar terwijl ze verder liepen bleef één gedachte in Elias groeien.

Misschien was Gods grootste wonder niet Zijn macht.

Niet Zijn kennis.

Niet eens Zijn schepping.

Misschien was Zijn grootste wonder Zijn vermogen om liefde te blijven geven.

Aan miljarden mensen.

Gedurende miljarden momenten.

Zonder ooit moe te worden.

Zonder ooit op te geven.

Voor de uitgang bleef Jezus opnieuw staan.

Ver voorbij de bibliotheek schitterde een gebied dat Elias nog niet eerder had gezien.

Een plaats van diep blauw licht.

Vol geheimzinnige patronen.

Vol onbekende schoonheid.

“Waar gaan we nu heen?”

vroeg hij.

Jezus keek naar de verre horizon.

Zijn ogen straalden verwachting.

“Nu ga je iets zien wat zelfs veel bewoners van de eeuwigheid nog nooit hebben gezien.”

Elias voelde zijn hart sneller kloppen.

Want inmiddels wist hij:

Wanneer Jezus zoiets zei...

dan stond er opnieuw een wonder te wachten.

En telkens bleek dat wonder groter dan het vorige.

HOOFDSTUK 10 – DE EERSTE MORGEN VAN DE EEUWIGHEID

“De reis was niet voltooid. Zij was pas begonnen.”

HOOFDSTUK 10 – DE WERELDEN DIE NOG KOMEN

De blauwe gloed aan de horizon werd steeds groter.

Elias had inmiddels geleerd dat afstanden in Gods nieuwe schepping vaak anders werkten dan op aarde.

Soms leek iets dichtbij terwijl het onvoorstelbaar ver weg lag.

Soms leek iets onbereikbaar terwijl één stap voldoende was.

Toch voelde hij dat deze plaats werkelijk bijzonder was.

Zelfs Jezus straalde een stille verwachting uit.

Dat viel Elias op.

Hij had Christus inmiddels op duizenden manieren leren kennen.

Als Koning.

Als Vriend.

Als Schepper.

Als Leraar.

Maar nu zag hij iets wat hij zelden had gezien.

Verwondering.

Niet omdat Jezus iets niet wist.

Dat was onmogelijk.

Maar omdat Hij vreugde vond in het delen van ontdekkingen.

Zoals een vader geniet wanneer hij zijn kind iets moois laat zien.

De lichtvaarder gleed verder.

Voor hen opende zich een gebied dat onmogelijk leek.

Geen sterren.

Geen planeten.

Geen nevels.

Alleen blauw licht.

Levend blauw licht.

Het bewoog als een oceaan.

Ademde als een levend wezen.

En toch voelde het niet als een wezen.

Het voelde als mogelijkheid.

Als toekomst.

Als iets dat nog niet volledig was geworden.

“Wat is dit?”

vroeg Elias zacht.

Jezus keek naar de eindeloze blauwe zee.

“De Velden van Mogelijkheid.”

Elias fronste.

“Mogelijkheid?”

“Ja.”

“Bedoelt U toekomstige werelden?”

Jezus glimlachte.

“Onder andere.”

De lichtvaarder kwam tot stilstand.

Voor hen verscheen een brug van licht.

Zodra zij erop stapten voelde Elias iets vreemds.

Overal om hem heen ontstonden beelden.

Niet herinneringen.

Niet gebeurtenissen uit het verleden.

Mogelijkheden.

Toekomstige projecten.

Toekomstige ontdekkingen.

Toekomstige werelden.

Alsof Gods schepping nog steeds vol ongeopende deuren zat.

“Ik begrijp het niet.”

Jezus liep langzaam verder.

“Vertel.”

“Ik dacht dat de nieuwe schepping voltooid was.”

Jezus keek hem vriendelijk aan.

“Dat is zij ook.”

“Maar...”

Hij wees om zich heen.

“Wat is dit dan?”

Jezus glimlachte.

“Voltooid betekent niet stilstaand.”

Die woorden bleven hangen.

Voltooid betekent niet stilstaand.

Plotseling begon Elias iets te begrijpen.

Op aarde had hij vaak gedacht dat volmaaktheid betekende dat niets meer veranderde.

Maar liefde veranderde voortdurend.

Groeide voortdurend.

Verdiepte voortdurend.

Waarom zou een volmaakte schepping dan stilstaan?

Ze bereikten een hoog platform.

Onder hen strekten de blauwe velden zich uit tot voorbij de horizon.

Miljoenen lichtzaden zweefden in de ruimte.

Ieder zaad bevatte een wereld.

Een project.

Een mogelijkheid.

Een avontuur.

Een ontdekking.

Een droom.

Een man kwam hen tegemoet.

Zijn gezicht straalde jeugd en ouderdom tegelijk uit.

Hij glimlachte breed.

“Eindelijk.”

Jezus omhelsde hem.

“Elias, dit is Benaja.”

“Wat doet hij hier?”

vroeg Elias.

Benaja lachte.

“Ik help nieuwe werelden ontwerpen.”

Elias keek hem verbaasd aan.

“Nieuwe werelden?”

“Ja.”

“Die nog niet bestaan?”

“Nog niet.”

“Maar zullen bestaan?”

Benaja knikte.

“Op een dag.”

Elias keek naar Jezus.

“U maakt nog steeds nieuwe dingen?”

Jezus glimlachte.

“Waarom zou Ik daarmee stoppen?”

Die vraag trof hem diep.

Waarom zou God stoppen met scheppen?

Omdat de zonde voorbij was?

Omdat de verlossing voltooid was?

Omdat de geschiedenis haar doel had bereikt?

Nee.

Dat waren aardse gedachten.

God was leven.

God was liefde.

God was creativiteit.

God was overvloed.

Waarom zou een oneindige God ooit ophouden met geven?

Benaja liet hen een van de lichtzaden zien.

Onmiddellijk ontvouwde zich een wereld.

Gigantische bergen.

Levende oceanen.

Bossen van kristal.

Vliegende dieren die Elias nog nooit had gezien.

Rivieren van licht.

Muziek die zichtbaar werd.

Het was adembenemend.

“Bestaat deze wereld al?”

vroeg Elias.

“Nog niet.”

“Maar hij voelt echt.”

“Dat is omdat hij echt zal zijn.”

Ze wandelden verder.

Ieder lichtzaad onthulde nieuwe mogelijkheden.

Nieuwe schoonheid.

Nieuwe avonturen.

Nieuwe manieren waarop liefde zich kon uitdrukken.

Plotseling bleef Elias staan.

Een bepaald lichtzaad trok zijn aandacht.

Hij wist niet waarom.

Het straalde eenvoud uit.

Geen enorme wonderen.

Geen spectaculaire landschappen.

Alleen een grote open wereld.

Vol ontmoetingsplaatsen.

Vol gemeenschappen.

Vol verbondenheid.

Jezus keek naar hem.

“Die vind je mooi.”

Elias knikte.

“Waarom?”

vroeg Jezus.

Hij dacht even na.

Toen glimlachte hij.

“Omdat ik eindelijk begrijp wat ik altijd zocht.”

Jezus wachtte.

“Ik zocht vroeger antwoorden.”

“Ja.”

“Toen zocht ik U.”

“Ja.”

“Maar eigenlijk zocht ik verbondenheid.”

Jezus glimlachte.

“Precies.”

Elias keek opnieuw naar de wereld.

Plotseling begreep hij iets wat hem ontroerde.

Zelfs de nieuwe werelden draaiden uiteindelijk niet om plaatsen.

Niet om landschappen.

Niet om wonderen.

Maar om relaties.

Om liefde.

Om gemeenschap.

Zoals alles in Gods Koninkrijk.

Benaja keek naar de eindeloze velden.

“De mooiste verrassing van de eeuwigheid is dat er altijd meer komt.”

“Word je dat nooit moe?”

vroeg Elias.

Benaja begon te lachen.

“Word je moe van ademen?”

“Natuurlijk niet.”

“Precies.”

Ze bleven nog lang tussen de lichtzaden wandelen.

Iedere wereld onthulde een nieuwe glimp van Gods creativiteit.

Iedere mogelijkheid liet zien hoe oneindig Zijn liefde werkelijk was.

Toen begon het blauwe licht langzaam te veranderen.

Dieper.

Helderder.

Rijker.

Jezus keek naar de verre horizon.

Zijn ogen straalden.

“Daar gaan we hierna heen.”

Elias volgde Zijn blik.

Ver voorbij de Velden van Mogelijkheid verscheen een licht dat hij nog nooit had gezien.

Niet goud.

Niet blauw.

Niet wit.

Een licht dat leek te bestaan uit pure vreugde.

Onmiddellijk voelde hij een verlangen dat dieper ging dan nieuwsgierigheid.

“Wat is dat?”

vroeg hij.

Jezus glimlachte.

Een glimlach die de hele eeuwigheid leek te omvatten.

“Dat, Elias...”

Hij keek opnieuw naar de horizon.

“...is de Vreugde van de Vader.”

En voor het eerst sinds zijn aankomst in de nieuwe schepping vroeg Elias zich af of hij misschien nog maar aan het begin stond van wat God werkelijk wilde laten zien.

Want hoe groter de ontdekkingen werden...

hoe groter God zelf bleek te zijn.

En dat maakte de toekomst oneindig mooi.

HOOFDSTUK 11 – DE EEUWIGE REIS VAN VREUGDE

“Zij gingen verder – niet naar het einde, maar naar oneindig ontdekken, liefhebben en dienstbaar zijn.”

HOOFDSTUK 11 – DE VREUGDE VAN DE VADER

Het licht was anders.

Vanaf het moment dat zij de Velden van Mogelijkheid verlieten voelde Elias het.

Hij had inmiddels vele vormen van heerlijkheid gezien.

De gouden pracht van de Eerste Stad.

De muziek van de Zingende Ster.

De diepe harmonie van de Levende Nevel.

De ontzagwekkende schoonheid van de Bibliotheek van de Voorzienigheid.

Maar dit licht was anders.

Niet groter.

Niet helderder.

Niet indrukwekkender.

Persoonlijker.

Alsof iemand hem welkom heette.

Alsof het licht zelf blij was dat hij kwam.

De lichtvaarder vloog verder.

Hoe dichterbij zij naderden, hoe sterker dat gevoel werd.

Een warme vreugde vulde zijn hart.

Niet uit hemzelf.

Alsof hij werd opgenomen in een vreugde die al bestond.

Een vreugde die ouder was dan sterren.

Ouder dan tijd.

Ouder zelfs dan de schepping.

Hij keek naar Jezus.

“Voelt iedereen dit?”

Jezus glimlachte.

“Ja.”

“Wat is het?”

Jezus antwoordde niet direct.

Hij keek naar de horizon.

Toen zei Hij zacht:

“Dit is iets van het hart van Mijn Vader.”

De woorden raakten Elias diep.

Het hart van de Vader.

Plotseling begreep hij dat hij daar eigenlijk zijn hele leven naar had verlangd.

Niet naar kennis.

Niet naar antwoorden.

Niet naar zekerheid.

Naar thuis.

Naar een Vader.

Langzaam verscheen een wereld.

Geen gigantische wereld.

Geen kosmisch wonder.

Integendeel.

Zij leek verrassend eenvoudig.

Groene heuvels.

Bomen.

Rivieren.

Bloeiende velden.

Kinderen die speelden.

Families die wandelden.

Dieren die vrij rondliepen.

Een wereld vol vreugde.

Geen spectaculaire schoonheid.

Maar een schoonheid die rechtstreeks het hart raakte.

Ze landden.

Zodra Elias de grond aanraakte voelde hij iets wat hij nog nooit eerder had ervaren.

Volledige veiligheid.

Niet alleen lichamelijk.

Niet alleen emotioneel.

Volledige veiligheid van bestaan.

Alsof niets hem ooit nog kon bedreigen.

Alsof hij volledig gekend was.

Volledig geliefd.

Volledig aanvaard.

Hij bleef staan.

Overmand door een gevoel waarvoor hij nauwelijks woorden had.

Jezus keek hem glimlachend aan.

“Nu begrijp je iets van wat kinderen voelen wanneer zij hun vader vertrouwen.”

Elias keek naar de mensen om hem heen.

Iedereen straalde.

Niet opgewonden.

Niet uitbundig.

Dieper.

Rustiger.

Een vreugde die nergens van afhankelijk was.
Een kleine jongen rende voorbij.
Achter hem volgde een enorme leeuw.
De jongen lachte.
De leeuw ook.
Tenminste, dat leek zo.
Elias moest glimlachen.
Verderop zat een oude vrouw onder een boom.
Om haar heen zaten tientallen kinderen.
Ze vertelde verhalen.
Iedereen luisterde aandachtig.
Zelfs de vogels.
Zelfs de dieren.
Alsof de hele schepping genoot.
Ze wandelden verder.
Overal zag Elias hetzelfde.
Relaties.
Verbondenheid.
Aanwezigheid.
Geen haast.
Geen angst.
Geen verborgen verdriet.
Alleen vreugde.
Toen bereikten zij een grote boom.
Niet zo groot als de boom van de Zingende Ster.

Maar op een andere manier indrukwekkend.

De takken spreidden zich uit als armen.

Het licht tussen de bladeren was warm en uitnodigend.

Jezus ging zitten.

Elias deed hetzelfde.

Lange tijd bleven ze zwijgend zitten.

Uiteindelijk sprak Jezus.

“Vertel eens.”

“Wat?”

“Wat dacht je vroeger dat God wilde?”

Elias glimlachte flauw.

“Dat verandert nogal door de jaren heen.”

“Vertel toch.”

Hij dacht na.

“Toen ik jong was dacht ik dat God gehoorzaamheid wilde.”

Jezus knikte.

“Later dacht ik dat Hij geloof wilde.”

Jezus bleef luisteren.

“Daarna dacht ik dat Hij waarheid wilde.”

“En later?”

Elias keek naar de boom.

Naar de kinderen.

Naar de vrede die overal aanwezig was.

“Later dacht ik dat Hij liefde wilde.”

Jezus glimlachte.

“En nu?”

Lange tijd bleef Elias stil.

Toen keek hij naar Christus.

“Nu denk ik dat Hij liefde wil geven.”

Jezus glimlachte.

Een glimlach vol vreugde.

“Dat komt veel dichterbij.”

De woorden raakten hem.

Want plotseling zag hij iets wat hij vroeger nooit had begrepen.

God had mensen nooit gemaakt omdat Hij iets tekortkwam.

Niet omdat Hij eenzaam was.

Niet omdat Hij aanbidders nodig had.

Niet omdat Hij hulp nodig had.

God had geschapen omdat liefde zich wilde delen.

Zoals licht zich verspreidt.

Zoals muziek gehoord wil worden.

Zoals vreugde gedeeld wil worden.

Plotseling stroomden herinneringen door hem heen.

Zijn jeugd.

Zijn vader.

Anna.

Mei.

Veritas Omega.

Zijn zoektocht.

Zijn twijfels.

Zijn angst.

Zijn verlangen.

En achter al die herinneringen zag hij één werkelijkheid.

God was altijd aan het geven geweest.

Altijd.

Zelfs toen hij Hem niet zag.

Zelfs toen hij Hem niet geloofde.

Zelfs toen hij Hem verwijten maakte.

De Vader was nooit gestopt met geven.

Tranen verschenen in zijn ogen.

Niet van verdriet.

Van ontroering.

Van dankbaarheid.

Jezus keek naar hem.

“Nu begrijp je waarom vreugde zo belangrijk is.”

Elias knikte.

“Vreugde is liefde die gedeeld wordt.”

Jezus glimlachte.

“Precies.”

Ze bleven nog lang onder de boom zitten.

Om hen heen ging het leven verder.

Kinderen speelden.

Dieren liepen rond.

Mensen ontmoetten elkaar.

Vogels zongen.

Alles straalde dezelfde werkelijkheid uit.

De Vader verheugde Zich in Zijn kinderen.

En Zijn kinderen verheugden zich in Hem.

Uiteindelijk stond Jezus op.

Zijn blik werd opnieuw gericht op de horizon.

Daar verscheen een licht dat nog groter was.

Nog dieper.

Nog rijker.

Een licht dat niet alleen vreugde uitstraalde.

Maar verbondenheid.

Gemeenschap.

Eenheid.

“Waar gaan we nu heen?”

vroeg Elias.

Jezus keek naar hem.

“Nu ga je ontdekken waarom niemand in Mijn Koninkrijk ooit alleen is.”

Elias voelde onmiddellijk verwachting.

Want hij wist inmiddels:

Iedere nieuwe ontdekking bracht hem dicht bij het hart van God.

En het hart van God bleek oneindig dieper dan alle sterren samen.

Ze begonnen opnieuw te wandelen.

De volgende horizon wachtte al.

En ergens daarachter lag een geheim dat zelfs zijn diepste verlangen naar verbondenheid zou overtreffen.

HOOFDSTUK 12 – DE VERBONDENHEID

De reis naar de volgende bestemming duurde niet lang.

Of misschien duurde zij juist heel lang.

Elias wist inmiddels dat tijd in de nieuwe schepping niet langer werd gemeten door klokken.

Sommige momenten leken eeuwigheden te bevatten.

Andere eeuwen voelden als een ademtocht.

Toch voelde hij dat zij dicht bij iets kwamen wat hem al zijn hele leven had beziggehouden.

Verbondenheid.

Niet oppervlakkige verbondenheid.

Niet gezelschap.

Niet communicatie.

Maar werkelijke gemeenschap.

De soort gemeenschap waarnaar hij altijd had verlangd.

Zelfs toen hij daar nog geen woorden voor had.

Zelfs toen hij als jongen naar de sterren keek en zich afvroeg:

“Bestaat er werkelijk iemand buiten mij?”

Nu voelde hij dat hij dicht bij het antwoord kwam.

Voor hen verscheen een wereld.

Geen stad.

Geen nevel.

Geen bibliotheek.

Een vallei.

Een enorme vallei.

Groter dan continenten.

Omgeven door bergen van licht.

Door de vallei stroomden duizenden rivieren.

Ze kwamen allemaal uit verschillende richtingen.

Maar uiteindelijk vloeiden ze samen.

Niet tot één rivier.

Maar tot een harmonie van stromen.

Jezus bleef staan.

“Zie je dat?”

Elias knikte.

“Ja.”

“Dat is een beeld.”

“Van wat?”

Jezus glimlachte.

“Van Mijn Koninkrijk.”

Ze liepen verder.

Hoe dichterbij de vallei naderden, hoe meer Elias iets begon te voelen.

Niet met zijn lichaam.

Met zijn hart.

Hij voelde vreugde.

Liefde.

Verwondering.

Hoop.

Niet alleen zijn eigen gevoelens.

Ook die van anderen.

Maar zonder verwarring.

Zonder verlies van zichzelf.

Hij bleef staan.

Verbaasd.

“Wat gebeurt er?”

Jezus keek hem aan.

“Je begint de verbondenheid te ervaren.”

“Ik voel anderen.”

“Ja.”

“Lees ik hun gedachten?”

“Nee.”

“Wat dan?”

Jezus wees naar de rivieren.

“Zoals die rivieren verbonden zijn zonder hun eigen bron te verliezen.”

Langzaam begon Elias te begrijpen.

Hij voelde geen informatie.

Hij voelde leven.

Werkelijk leven.

Een moeder die vreugde voelde over haar kinderen.

Een kunstenaar die genoot van schoonheid.

Een wolf die gelukkig was tijdens een tocht door een bos.

Een groep vrienden die samen een wereld verkenden.

Alles stroomde door Christus.

Alles bleef persoonlijk.

Maar niets bleef afgesloten.

Elias voelde tranen opkomen.

Zijn hele aardse leven had hij geworsteld met afzondering.

Zelfs wanneer hij omringd was door mensen.

Zelfs wanneer hij werd liefgehad.

Zelfs wanneer hij liefhad.

Er bleef altijd afstand.

Altijd een grens.

Altijd een muur.

Nu begon die muur te verdwijnen.

Niet omdat hij zichzelf verloor.

Maar omdat Christus iedereen met elkaar verbond.

Ze bereikten een groot plein.

Daar stonden duizenden mensen.

Kinderen.

Ouderen.

Mannen.

Vrouwen.

Mensen uit alle tijden van de geschiedenis.

Dieren liepen vrij tussen hen.

Leeuwen.

Paarden.

Wolven.

Herten.

Vogels.

Niemand was bang.

Niemand voelde zich bedreigd.

Iedereen straalde dezelfde vrede uit.

Plotseling hoorde Elias iemand lachen.

Hij draaide zich om.

Daar stond Mei.

Zijn oude collega.

Zijn vriend.

De vrouw die hem ooit had verteld:

“Je zoekt geen bewijs. Je zoekt een getuige.”

Elias glimlachte breed.

“Mei.”

Ze omhelsden elkaar.

Onmiddellijk voelde hij iets bijzonders.

Niet haar gedachten.

Niet haar herinneringen.

Maar haar vreugde.

Haar liefde.

Haar dankbaarheid.

En tot zijn verbazing voelde zij hetzelfde.

Mei glimlachte.

“Nu begrijp je het.”

“Ja.”

“Je bent niet alleen.”

Die woorden brachten hem terug naar Luna Station.

Naar de kunstmatige sterren.

Naar zijn gebed.

“Laat er iemand zijn.”

Hoe klein leek die eenzaamheid nu.

Niet omdat zijn verlangen verkeerd was geweest.

Maar omdat het antwoord zoveel groter bleek.

Jezus kwam naast hen staan.

“Wat voel je?”

vroeg Hij.

Elias keek om zich heen.

Naar de mensen.

Naar de dieren.

Naar Mei.

Naar de kinderen die speelden.

Naar de leeuw die vredig naast een klein meisje lag.

Toen antwoordde hij:

“Alsof liefde een rivier is.”

Jezus glimlachte.

“Dat is zij ook.”

“En U bent de bron.”

Jezus knikte.

Niet trots.

Niet plechtig.

Gewoon waar.

Plotseling gebeurde iets.

De hele vallei begon te stralen.

Niet fel.

Warm.

Levend.

Elias keek omhoog.

Boven hen verschenen lichtlijnen.

Miljoenen.

Miljarden.

Ze verbonden mensen met elkaar.

Dieren met mensen.

Engelen met mensen.

Werelden met werelden.

Alles verbonden.

Alles levend.

Alles stromend vanuit Christus.

Hij zag dat iedere relatie een unieke kleur bezat.

Iedere vriendschap.

Iedere familieband.

Iedere samenwerking.

Iedere ontmoeting.

Niets was identiek.

God hield niet van uniformiteit.

God hield van harmonie.

Zoals een symfonie duizenden verschillende tonen bevat.

Maar toch één muziekstuk vormt.

Een diepe ontroering vulde Elias.

Want plotseling begreep hij iets.

Op aarde hadden mensen vaak gedacht dat individualiteit en verbondenheid tegenover elkaar stonden.

Alsof je moest kiezen.

Of jezelf zijn.

Of verbonden zijn.

Maar in Gods Koninkrijk bleek precies het tegenovergestelde waar.

Hoe meer iemand zichzelf werd...

hoe meer hij verbonden werd.

En hoe meer verbondenheid groeide...

hoe meer ieders unieke schoonheid zichtbaar werd.

Mei keek naar de lichtlijnen.

“Mooi, nietwaar?”

“Meer dan mooi.”

“Ik weet het.”

Jezus keek naar de eindeloze vallei.

Toen sprak Hij woorden die Elias nooit meer zou vergeten.

“Dit was altijd Mijn bedoeling.”

Lange tijd bleef het stil.

Niemand hoefde iets te zeggen.

De waarheid van die woorden was overal zichtbaar.

Dit was waarvoor de schepping gemaakt was.

Dit was waarvoor liefde bestond.

Dit was waarvoor Christus had geleden.

Niet alleen redding.

Niet alleen vergeving.

Maar gemeenschap.

Levende gemeenschap.

Eeuwige verbondenheid.

Toen wees Jezus naar een nieuwe horizon.

Ver voorbij de vallei.

Ver voorbij de bergen.

Daar schitterde een licht dat nog groter was.

Een licht dat leek te bestaan uit pure aanbidding.

Pure vreugde.

Pure liefde.

Elias voelde onmiddellijk verwachting.

“Wat is daar?”

vroeg hij.

Jezus glimlachte.

Zijn ogen straalden.

“Het Feest van de Volken.”

En opnieuw wist Elias dat de volgende ontdekking alles wat hij tot nu toe had gezien nog verder zou verdiepen.

Want in Gods Koninkrijk bleek iedere horizon slechts het begin van een nieuwe.

HOOFDSTUK 13 – DE EEUWIGE VREDE VAN DE EEUWIGHEID

*“En Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen; en de dood zal niet meer zijn;
noch rouw, noch geschrei, noch moeite zal er meer zijn,
want de eerste dingen zijn voorbijgegaan.”*

OPENBARING 21:4

HOOFDSTUK 13 – HET FEEST VAN DE VOLKEN

Het licht aan de horizon groeide met iedere stap.

Elias had inmiddels geleerd dat iedere nieuwe bestemming iets onthulde van Gods hart.

De Zingende Ster had hem geleerd dat de schepping aanbidt.

De Levende Nevel had hem geleerd dat gemeenschap leeft.

De Bibliotheek van de Voorzienigheid had hem geleerd dat liefde nooit opgeeft.

De Vallei van de Verbondenheid had hem geleerd dat niemand werkelijk alleen bedoeld is.

Maar wat nu voor hem lag voelde anders.

Groter.

Rijker.

Vreugdevoller.

Alsof alle eerdere ontdekkingen hier samenkwamen.

Ze bereikten een hoge bergpas.

Jezus bleef staan.

“Daar.”

Elias keek uit over de vallei aan de andere kant.

En zijn adem stakte.

Zover hij kon kijken zag hij mensen.

Miljoenen.

Misschien miljarden.

Mensen uit iedere eeuw.

Iedere cultuur.

Iedere taal.

Iedere natie.

Overal stonden tenten.

Pleinen.

Tuinen.

Muziekpaviljoens.

Fonteinen.

Lichtvelden.

En boven alles hing een sfeer van vreugde die bijna tastbaar was.

“Wat is dit?”

vroeg hij.

Hoewel hij het antwoord al vermoedde.

Jezus glimlachte.

“Het Feest van de Volken.”

Onder hen golfde een zee van kleuren.

Afrikaanse gewaden.

Aziatische zijde.

Europese klederdrachten.

Onbekende kleding uit vergeten beschavingen.

Kleding uit tijden die Elias niet eens kon plaatsen.

Mensen uit duizenden jaren geschiedenis.

Samen.

Niet vermengd.

Niet gelijkgemaakt.

Maar verenigd.

Iedere cultuur leek mooier dan ooit.

Vrij van trots.

Vrij van angst.

Vrij van verdeeldheid.

Alles wat goed was gebleven.

Alles wat mooi was.

Alles wat God ooit had bedoeld.

Ze daalden af.

Meteen werden zij begroet door muziek.

Niet één muziekstijl.

Duizenden.

Symfonieën.

Volksliederen.

Koren.

Ritmes.

Instrumenten die Elias nooit eerder had gezien.

Maar niets botste.

Alles vormde één groot muziekstuk.

Zoals de kleuren van een regenboog.

Zoals stemmen in een koor.

Zoals sterren aan de hemel.

Een man kwam lachend naar hen toe.

Zijn huid was donker.

Zijn ogen straalden vreugde uit.

Hij omhelsde Jezus.

“Welkom!”

Niet ver daarvandaan begroette een oude Chinese vrouw Christus met dezelfde liefde.

Even verderop kwamen mensen uit Zuid-Amerika.

Noord-Europa.

Het Midden-Oosten.

Eilandvolken.

Vergeten stammen.

Verdwenen beschavingen.

Iedereen kende Hem.

Iedereen hield van Hem.

En Hij kende iedereen.

Elias keek verbaasd toe.

Jezus leek nergens haast te hebben.

Voor ieder mens had Hij aandacht.

Voor ieder mens een glimlach.

Voor ieder mens een woord.

Voor ieder mens dezelfde liefde.

Ze bereikten een groot plein.

In het midden stond een tafel.

Een tafel zo groot dat een stad erop had gepast.

Maar toch voelde zij intiem.

Persoonlijk.

Alsof er voor iedere aanwezige een plaats was.

En misschien was dat ook zo.

“Is dit...”

Elias zocht naar woorden.

“Ja.”

Jezus glimlachte.

“Een herinnering aan het grote bruiloftsmaal.”

Elias keek naar de tafel.

Plotseling begreep hij iets.

Op aarde hadden mensen vaak gedacht dat de hemel vooral ging over individueel geluk.

Maar Gods Koninkrijk bleek iets anders.

Het was familie.

Gemeenschap.

Samen leven.

Samen vieren.

Samen ontdekken.

Samen genieten van God.

Een groep kinderen rende voorbij.

Achter hen volgde een kudde paarden.

Een adelaar zweefde boven het plein.

Vogels zongen mee met muzikanten.

Zelfs de dieren leken deel te nemen aan het feest.

En waarom ook niet?

Dacht Elias.

Zij behoorden immers ook tot Gods schepping.

Niet als decor.

Niet als bezit.

Maar als geliefde schepselen.

Een vrouw kwam naast hem staan.

Ze droeg kleding uit een tijdperk dat Elias niet herkende.

“Mooi, nietwaar?”

Hij glimlachte.

“Meer dan mooi.”

Ze knikte.

“Op aarde dachten veel mensen dat de hemel saai zou zijn.”

Elias moest lachen.

“Dat begrijp ik inmiddels niet meer.”

“Ik ook niet.”

Ze keek uit over het feest.

“Ik denk dat mensen vaak onderschatten hoeveel vreugde God bezit.”

Die woorden bleven hangen.

Hoeveel vreugde God bezit.

Ja.

Dat was het.

Iedere plek die Elias bezocht had straalde dezelfde werkelijkheid uit.

God was niet zuinig met vreugde.

Niet voorzichtig.

Niet terughoudend.

Hij gaf overvloedig.

Zoals sterren licht geven.

Zoals fonteinen water geven.

Zoals liefde zichzelf geeft.

Plotseling klonk een nieuwe muziek.

Dieper.

Rijker.

Machtiger.

Het hele plein werd stil.

Miljoenen mensen draaiden zich om.

Ook de dieren leken te luisteren.

Jezus glimlachte.

“Het begint.”

“Wat begint?”

vroeg Elias.

Maar op dat moment zag hij het.

Aan de horizon verscheen licht.

Niet een gewoon licht.

Een aanwezigheid.

Een heerlijkheid.

Een liefde.

Zo diep.

Zo rijk.

Zo mooi.

Dat Elias onmiddellijk op zijn knieën viel.

Niet uit angst.

Uit ontzag.

Overal om hem heen deden anderen hetzelfde.

Een heilige stilte vulde de vallei.

Toen sprak een stem.

Niet luid.

Maar krachtiger dan alle sterren.

Zachter dan een fluistering.

Maar dieper dan de oceaan.

De stem van de Vader.

“Welkom, kinderen.”

Meer woorden waren niet nodig.

Want in die twee woorden lag alles.

Aanvaarding.

Liefde.

Vreugde.

Thuis.

Elias voelde hoe de liefde van de Vader door de hele schepping stroomde.

Door mensen.

Door dieren.

Door engelen.

Door sterren.

Door werelden.

Door alles.

En plotseling begreep hij waarom Christus hem hierheen had gebracht.

Niet om iets nieuws te leren.

Maar om iets dieper te ervaren.

De Vader verheugde Zich werkelijk in Zijn kinderen.

Niet ondanks wie zij waren.

Maar omdat zij van Hem waren.

Tranen liepen over Elias' gezicht.

Hij dacht aan zijn oude leven.

Aan Luna Station.

Aan de kunstmatige sterren.

Aan zijn eenzaamheid.

Aan zijn vraag:

“Bestaat er werkelijk iemand buiten mij?”

Nu kende hij het antwoord.

Niet alleen iemand.

Miljarden.

Een familie.

Een Koninkrijk.

Een Vader.

En een liefde die groter bleek dan alle sterren samen.

Lange tijd bleef hij knielen.

Luisterend.

Aanbiddend.

Genietend.

Tot de muziek opnieuw begon.

En het feest verderging.

Groter.

Rijker.

Vreugdevoller dan ooit.

Want in Gods Koninkrijk eindigt vreugde nooit.

Zij groeit.

Altijd verder.

Altijd dieper.

Altijd dichter naar het hart van de Vader.

En toch wist Elias inmiddels iets zeker.

Hoe groot dit feest ook was...

er wachtte nog meer.

Want iedere ontdekking bleek slechts een nieuwe deur naar een nog grotere werkelijkheid.

En Christus glimlachte al terwijl Hij naar een volgende horizon keek.

HOOFDSTUK 14 – DE EEUWIGE HARMONIE VAN ALLE DINGEN

*“Dan zal Wolven bij Lammeren wonen, en Panter bij Bökken neerliggen; Kalf en Leeuw en
vetgemest Beest zullen tezamen weiden, en een Klein Kind zal hen leiden.”*

JESAJA 11:6

HOOFDSTUK 14 – DE GROTE FAMILIE

Het Feest van de Volken duurde voort.

Of misschien was het inmiddels een deel van de werkelijkheid zelf geworden.

Want nergens zag Elias een begin.

Nergens een einde.

Alleen groeiende vreugde.

Groeiende liefde.

Groeiende gemeenschap.

En toch voelde hij opnieuw die vertrouwde roep.

De uitnodiging om verder te gaan.

Verder kijken.

Dieper ontdekken.

Jezus stond naast hem aan de rand van het enorme feestterrein.

Onder hen golfde een zee van mensen.

Miljoenen stemmen.

Miljoenen verhalen.

Miljoenen levens.

En toch vormden zij één familie.

Elias keek naar Christus.

“Hoeveel mensen zijn hier?”

Jezus glimlachte.

“Meer dan je kunt tellen.”

“Miljarden?”

“Veel meer.”

Elias lachte.

Dat antwoord begon inmiddels vertrouwd te worden.

Gods werkelijkheid bleek altijd groter dan zijn vragen.

Jezus wees naar een bergketen in de verte.

“Kom.”

Ze verlieten het feest.

Langzaam klommen zij omhoog.

Naarmate zij hoger kwamen werd het uitzicht indrukwekkender.

Onder hen lag de vallei.

Daarachter de bergen.

Daarachter de steden.

Daarachter de sterrenzee.

En verder weg nog duizend andere werelden.

Alles verbonden.

Alles levend.

Alles gedragen door dezelfde liefde.

Boven op de berg stond een gebouw.

Eenvoudig.

Warm.

Uitnodigend.

Geen paleis.

Geen troonzaal.

Eerder een huis.

Een thuis.

Boven de ingang stonden woorden geschreven.

HUIS VAN DE NIEUWKOMERS

Elias bleef staan.

“Nieuwkomers?”

Jezus knikte.

“Ja.”

“Zoals ik ooit was.”

“Precies.”

Ze gingen naar binnen.

De ruimte was gevuld met licht.

Maar vooral met mensen.

Sommigen straalden vreugde uit.

Anderen stonden stil.

Verwonderd.

Overweldigd.

Sommigen huilden.

Niet van verdriet.

Van opluchting.

Van thuiskomen.

Plotseling zag Elias iets.

Een man die zijn vrouw terugvond.

Kinderen die hun grootouders ontmoetten.

Vrienden die elkaar omhelsden na tientallen jaren scheiding.

Overal herstel.

Overal hereniging.

Overal liefde.

Zijn ogen werden vochtig.

“Dit gebeurt voortdurend?”

vroeg hij.

Jezus knikte.

“Elke dag.”

“Nog steeds?”

“Ja.”

“Na al die tijd?”

Jezus glimlachte.

“De familie blijft groeien.”

Die woorden raakten hem.

De familie blijft groeien.

Hij had de nieuwe schepping vaak gezien als een eindpunt.

Maar opnieuw ontdekte hij dat zij eerder een begin was.

Nieuwe mensen kwamen voortdurend thuis.

Nieuwe verhalen begonnen.

Nieuwe relaties ontstonden.

Een jonge vrouw kwam naar hen toe.

Ze leek verbaasd.

Alsof ze net wakker was geworden uit een lange droom.

“Waar ben ik?”

vroeg ze zacht.

Jezus keek haar liefdevol aan.

“Thuis.”

De vrouw begon te huilen.

Niet omdat ze verdrietig was.

Omdat haar diepste verlangen eindelijk vervuld was.

Elias keek toe.

Plotseling herinnerde hij zich zijn eigen aankomst.

Zijn verwarring.

Zijn verwondering.

Zijn eerste ontmoeting met zijn vader.

Zijn eerste ontmoeting met Christus.

En voor het eerst beseftte hij hoeveel die ontmoetingen voor hem hadden betekend.

Jezus keek naar hem.

“Herinner je het je nog?”

Elias knikte.

“Ja.”

“Goed.”

Jezus glimlachte.

“Dan begrijp je waarom je hier bent.”

Elias fronste.

“Hier?”

“Ja.”

“Waarom ben ik hier?”

Jezus keek naar de nieuw aangekomen mensen.

Naar hun vreugde.

Hun verwondering.

Hun vragen.

Hun hoop.

Toen keek Hij opnieuw naar Elias.

“Omdat jij hen gaat helpen.”

Een diepe stilte viel.

Elias keek verbaasd.

“Ik?”

“Ja.”

“Maar er zijn zoveel anderen.”

“Dat klopt.”

“Waarom ik?”

Jezus glimlachte.

“Waarom niet?”

Elias moest lachen.

Dat antwoord had hij kunnen verwachten.

Ze wandelden verder door het huis.

Overal zag hij groepen mensen die nieuwe bewoners begeleidden.

Sommigen legden uit hoe de nieuwe schepping werkte.

Anderen luisterden naar verhalen.

Weer anderen hielpen families elkaar terugvinden.

Overal zag hij hetzelfde.

Dienstbaarheid.

Geen verplichting.

Geen taak.

Liefde.

Een oudere man kwam naar hen toe.

Elias herkende hem onmiddellijk.

Zijn vader.

Hij glimlachte breed.

“Ik vroeg me al af wanneer Hij je dit zou vragen.”

Elias lachte.

“Jij wist dit?”

“Al een tijdje.”

Zijn vader keek naar de nieuwkomers.

“Herinner je je nog hoe verloren jij je voelde?”

“Ja.”

“En hoe graag je iemand wilde spreken die begreep wat je doormaakte?”

Elias knikte.

Zijn vader legde een hand op zijn schouder.

“Nu mag jij dat voor anderen zijn.”

De woorden ontroerden hem.

Want plotseling zag hij het patroon.

Op aarde had zijn vader hem begeleid.

In de nieuwe schepping had zijn vader hem begeleid.

Nu mocht hij zelf anderen begeleiden.

Niet omdat hij bijzonder was.

Niet omdat hij wijs was.

Maar omdat liefde altijd wordt doorgegeven.

Zoals licht.

Zoals vuur.

Zoals vreugde.

Later die dag zat Elias op een terras boven het Huis van de Nieuwkomers.

Onder hem zag hij mensen aankomen.

Steeds opnieuw.

Steeds opnieuw.

Steeds opnieuw.

Iedere aankomst een wonder.

Iedere hereniging een feest.

Iedere nieuwe bewoner een geliefd kind van de Vader.

Jezus kwam naast hem zitten.

Lange tijd zwegen ze.

Toen sprak Elias.

“Ik dacht vroeger dat de hemel vooral ging over ontvangen.”

“Dat denken veel mensen.”

“Maar nu zie ik iets anders.”

Jezus glimlachte.

“Wat zie je?”

Elias keek naar de mensen beneden.

Naar de families.

Naar de kinderen.

Naar de vreugde.

“Dat liefde altijd verder stroomt.”

Jezus knikte.

“Precies.”

De zon bestond hier niet.

Maar toch voelde het alsof de avond naderde.

Een warme gloed vulde de hemel.

Een gevoel van vrede hing over alles.

Toen keek Jezus opnieuw naar de horizon.

Ver weg.

Verder dan Elias ooit had gekeken.

Daar schitterde een licht dat groter was dan werelden.

Groter dan sterren.

Groter dan alles wat hij tot nu toe had gezien.

Elias voelde onmiddellijk ontzag.

“Wat is dat?”

vroeg hij.

Jezus glimlachte.

Een glimlach vol verwachting.

“De Raad van de Koning.”

Zijn hart begon sneller te kloppen.

Want hij wist inmiddels wat dat betekende.

Een nieuwe horizon.

Een nieuwe ontdekking.

Een nieuwe uitnodiging.

En opnieuw zou blijken dat Gods Koninkrijk veel groter was dan hij ooit had kunnen dromen.

De reis ging verder.

En de eeuwigheid voelde nog steeds als het begin.

HOOFDSTUK 15 – DE EEUWIGE TOEKOMST DIE NOOIT EINDIGT

*“En God zal alle tranen van hun ogen afwissen;
en de dood zal niet meer zijn; noch rouw, noch geschrei, noch moeite zal meer zijn;
want de eerste dingen zijn voorbijgegaan.”*

OPENBARING 21:4

HOOFDSTUK 15 – DE RAAD VAN DE KONING

De weg naar de Raad van de Koning voerde hoger dan alle vorige reizen.

Niet hoger in afstand.

Hoger in betekenis.

Dat voelde Elias onmiddellijk.

Sinds zijn aankomst in de nieuwe schepping had hij geleerd dat iedere plaats iets openbaarde van Gods karakter.

De Eerste Stad had gesproken over thuiskomen.

De Zingende Ster over aanbidding.

De Levende Nevel over gemeenschap.

De Bibliotheek van de Voorzienigheid over Gods trouw.

Het Feest van de Volken over vreugde.

Het Huis van de Nieuwkomers over liefde die wordt doorgegeven.

Maar de Raad van de Koning voelde anders.

Hier zou hij iets ontdekken over verantwoordelijkheid.

Niet de verantwoordelijkheid van de oude wereld.

Niet macht.

Niet controle.

Niet status.

Maar iets nieuws.

Samen met Jezus bereikte hij een hoogvlakte.

Daar stond een gebouw.

Geen paleis.

Geen fort.

Geen troonzaal.

Tot zijn verrassing leek het eerder op een open tuin.

Bomen groeiden tussen zuilen van licht.

Rivieren stroomden door de gangen.

Bloemen bloeiden tussen de paden.

Alles ademde vrede.

“Dit is de Raad?”

vroeg Elias.

Jezus glimlachte.

“Waarom niet?”

Elias moest lachen.

Hij had inmiddels geleerd dat Gods Koninkrijk voortdurend zijn verwachtingen omkeerde.

Ze gingen naar binnen.

Tot zijn verbazing zag hij geen troon.

Geen koninklijke zetels.

Geen hiërarchie.

Mensen zaten in groepen bijeen.

Sommigen spraken.

Anderen luisterden.

Iedereen leek werkelijk geïnteresseerd in de ander.

Geen discussie om te winnen.

Geen strijd om invloed.

Alleen zoeken naar wat goed was.

Wat liefde diende.

Wat leven bracht.

Een man kwam hen tegemoet.

Elias herkende hem onmiddellijk.

Mozes.

Niet als de indrukwekkende profeet uit schilderijen.

Niet als de leider van Israël.

Maar als een vriendelijke man met warme ogen.

Mozes omhelsde Jezus.

Daarna keek hij naar Elias.

“Welkom.”

“Bedankt.”

Mozes glimlachte.

“Je bent nieuwsgierig.”

“Dat klopt.”

“Goed.”

Hij wees naar de mensen om hen heen.

“We zijn hier bezig.”

“Waarmee?”

Mozes keek hem geamuseerd aan.

“Met hetzelfde als altijd.”

“En dat is?”

“Leren hoe liefde dient.”

Die woorden verrasten hem.

Hij had iets grootser verwacht.

Iets indrukwekkenders.

Mozes leek zijn gedachten te lezen.

“Op aarde denken mensen vaak dat leiderschap betekent dat anderen naar jou luisteren.”

Hij keek rond.

“Hier betekent leiderschap dat jij leert luisteren.”

Elias zweeg.

Want diep vanbinnen wist hij dat Mozes gelijk had.

Hoeveel problemen op aarde waren ontstaan doordat mensen gehoord wilden worden maar niet wilden luisteren?

Ze wandelden verder.

Overal zag hij mensen samenwerken.

Niet om besluiten af te dwingen.

Maar om mogelijkheden te ontdekken.

Nieuwe projecten.

Nieuwe werelden.

Nieuwe vormen van schoonheid.

Nieuwe manieren om anderen te dienen.

Plotseling bleef Jezus staan.

Voor hen verscheen een grote kaart.

Niet van sterren.

Niet van werelden.

Van mensen.

Miljarden lichtpunten.

Verbonden.

Levend.

Groeiend.

“Wat is dit?”

vroeg Elias.

Jezus keek naar de kaart.

“Dit zijn de relaties van Mijn Koninkrijk.”

Elias keek ademloos toe.

Iedere verbinding straalde licht uit.

Vriendschappen.

Families.

Samenwerkingen.

Ontmoetingen.

Alles vormde een gigantisch netwerk van liefde.

“Dit is groter dan sterrenstelsels.”

Jezus glimlachte.

“Veel groter.”

Toen wees Hij naar een klein lichtpunt.

Elias zag een nieuwe bewoner.

Iemand die pas kort geleden was aangekomen.

Om hem heen verschenen meerdere verbindingen.

Mensen die hem hielpen.

Luisterden.

Begeleidden.

Aanmoedigden.

“Zie je dat?”

vroeg Jezus.

“Ja.”

“Dat is leiderschap.”

Elias keek verbaasd op.

“Dat?”

“Ja.”

“Niet regeren?”

“Nee.”

“Niet bevelen geven?”

“Nee.”

“Niet macht uitoefenen?”

Jezus schudde Zijn hoofd.

“Leiderschap betekent helpen groeien.”

Die woorden raakten hem diep.

Plotseling herinnerde hij zich iets uit zijn aardse leven.

Hoe vaak had hij succes verbonden aan invloed?

Hoe vaak had hij gedacht dat belangrijk zijn betekende dat veel mensen naar je luisterden?

Nu zag hij hoe anders Gods Koninkrijk werkte.

De grootste leiders waren degenen die anderen hielpen bloeien.

Zoals Christus Zelf.

Ze bereikten een open plein.

Daar stonden honderden mensen.

En dieren.

En engelen.

Samen werkten zij aan een nieuw project.

Een jonge vrouw leidde de groep.

Of beter gezegd:

zij diende de groep.

Ze luisterde.

Stelde vragen.

Bemoedigde.

Verbond ideeën met elkaar.

Iedereen groeide onder haar leiding.

Niemand werd kleiner.

“Zie je?”

vroeg Jezus.

Elias knikte.

“Zij maakt anderen groter.”

“Precies.”

Jezus glimlachte.

“Dat is altijd Mijn manier geweest.”

Plotseling zag Elias iets.

Het kruis.

Niet letterlijk.

Maar als principe.

De grootste werd dienaar.

De machtigste gaf Zichzelf.

De Koning waste voeten.

Dat was nooit veranderd.

Zelfs niet in de eeuwigheid.

Juist hier zag hij het helderder dan ooit.

Later zaten hij en Jezus aan een rivier.

Het water stroomde langzaam voorbij.

In de verte werkten mensen verder aan nieuwe projecten.

Nieuwe werelden.

Nieuwe ontmoetingsplaatsen.

Nieuwe avonturen.

Alles gedragen door liefde.

Elias keek naar Christus.

“Waarom laat U mij dit zien?”

Jezus glimlachte.

“Omdat jij binnenkort meer verantwoordelijkheid krijgt.”

Elias keek verbaasd op.

“Ik?”

“Ja.”

“Wat voor verantwoordelijkheid?”

Jezus keek naar de rivier.

Naar het water dat leven gaf aan alles wat het raakte.

Toen antwoordde Hij:

“Dezelfde verantwoordelijkheid die Ik altijd geef.”

“Welke?”

Jezus keek hem aan.

Zijn ogen straalden warmte.

Diepte.

Liefde.

“Draag leven naar anderen.”

Die woorden bleven hangen.

Niet macht.

Niet status.

Niet eer.

Leven.

Liefde.

Vreugde.

Hoop.

Dat was de opdracht.

Dat was altijd de opdracht geweest.

Langzaam keek Elias naar de horizon.

Ver voorbij de Raad van de Koning verscheen opnieuw een nieuw licht.

Nog groter.

Nog dieper.

Nog geheimzinniger.

En opnieuw voelde hij die vertrouwde verwachting.

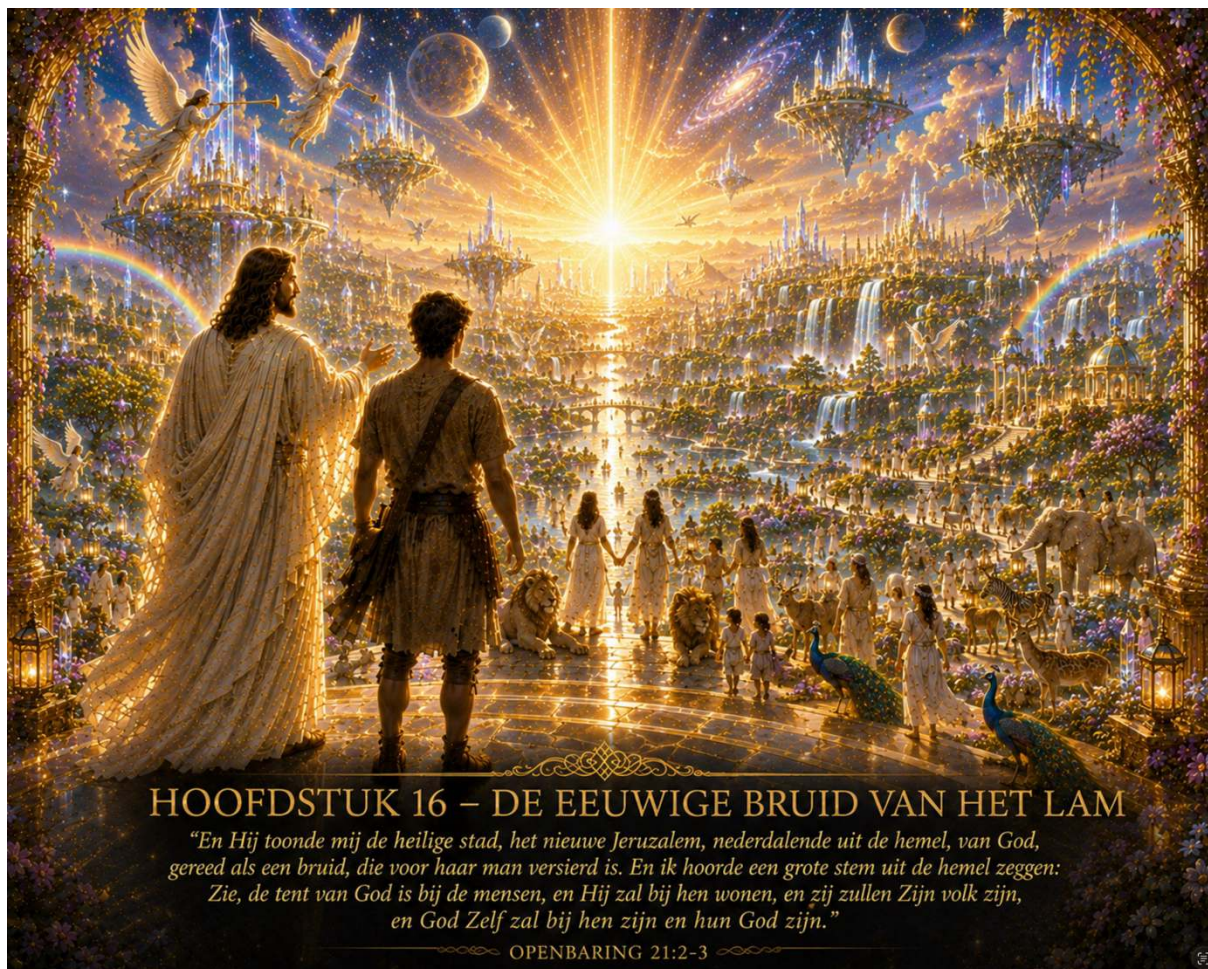
Want hij wist inmiddels iets zeker.

Hoeveel hij ook had ontdekt...

God had altijd meer.

Veel meer.

En de mooiste hoofdstukken van de eeuwigheid moesten misschien nog geschreven worden.

HOOFDSTUK 16 – DE EEUWIGE BRUID VAN HET LAM

“En Hij toonde mij de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, nederdalende uit de hemel, van God, gereed als een bruid, die voor haar man versierd is. En ik hoorde een grote stem uit de hemel zeggen: Zie, de tent van God is bij de mensen, en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen zijn en hun God zijn.”

OPENBARING 21:2-3

HOOFDSTUK 16 – DE EERSTE OPDRACHT

Elias dacht lang na over wat Jezus had gezegd.

“Draag leven naar anderen.”

De woorden bleven door hem heen bewegen.

Niet als een bevel.

Niet als een opdracht die druk gaf.

Maar als een uitnodiging.

Zoals zoveel dingen in Gods Koninkrijk.

Sinds zijn aankomst had hij ontdekt dat liefde nooit dwong.

Liefde nodigde uit.

Liefde trok aan.

Liefde wekte verlangen.

Toch wist hij dat er iets nieuws begon.

Hij voelde het.

Zoals hij vroeger voelde wanneer een belangrijk onderzoek op het punt stond te starten.

Alleen was de verwachting nu dieper.

Vreugdevoller.

Hij bevond zich opnieuw in het Huis van de Nieuwkomers.

Mensen kwamen binnen.

Mensen vonden familie terug.

Mensen ontdekten hun nieuwe werkelijkheid.

Sommigen straalden onmiddellijk.

Anderen hadden tijd nodig.

Niet vanwege verdriet.

Maar vanwege verwondering.

Een jonge man stond alleen aan de rand van een tuin.

Hij keek naar de bergen.

Naar de lucht.

Naar de wereld om zich heen.

Elias herkende de blik onmiddellijk.

Hij had hem zelf gedragen.

De blik van iemand die nauwelijks kan bevatten wat er gebeurt.

Hij liep naar hem toe.

“Mooi, nietwaar?”

De man keek op.

“Ja.”

Hij zweeg even.

“Te mooi.”

Elias glimlachte.

“Dat dacht ik ook.”

De man keek opnieuw naar de horizon.

“Ik begrijp het nog niet.”

“Dat hoeft ook niet.”

“Niet?”

“Nee.”

De man keek verbaasd.

“Maar ik wil alles begrijpen.”

Elias begon te lachen.

“Dat wilde ik vroeger ook.”

“En?”

“Ik ben daarmee gestopt.”

“Waarom?”

Elias keek omhoog.

Naar de eindeloze hemel.

Naar de sterren die zelfs overdag zichtbaar waren.

“Omdat ik ontdekte dat verwondering vaak mooier is dan begrijpen.”

De man glimlachte.

Een beetje onzeker.

Maar oprecht.

Voor het eerst voelde Elias wat zijn vader ooit voor hem had gedaan.

Hij hoefde geen antwoorden te geven.

Alleen aanwezig te zijn.

Naast iemand te staan.

Te luisteren.

Te begeleiden.

Precies zoals Christus voortdurend deed.

Later die dag verscheen Jezus.

Hij stond onder een boom terwijl kinderen en dieren om Hem heen speelden.

Zoals altijd leek alles levendiger te worden in Zijn aanwezigheid.

“Hoe ging het?”

vroeg Hij.

“Goed.”

“Wat heb je geleerd?”

Elias dacht na.

Toen antwoordde hij:

“Dat mensen niet altijd antwoorden nodig hebben.”

Jezus glimlachte.

“Dat is een belangrijke ontdekking.”

“Ik dacht vroeger dat wijsheid betekende dat je veel wist.”

“En nu?”

Elias keek naar de jonge man die inmiddels met anderen stond te praten.

“Nu denk ik dat wijsheid vaak betekent dat je naast iemand blijft staan.”

Jezus knikte tevreden.

Diezelfde avond — als avond hier tenminste bestond — ontving Elias een uitnodiging.

Een gouden lichtrol verscheen voor hem.

Toen hij haar opende verschenen woorden.

UITNODIGING

Project Aurora

Verre Sterrenregio 47-A

Doel: nieuwe gemeenschap begeleiden

Aanvang: onmiddellijk

Elias keek op.

Zijn hart begon sneller te kloppen.

Niet van angst.

Van verwachting.

Op dat moment verscheen Jezus naast hem.

“Je eerste reis als begeleider.”

“Waarheen?”

Jezus glimlachte.

“Een jonge wereld.”

“Jonge wereld?”

“Ja.”

“Bestaan daar mensen?”

“En dieren.”

“En engelen.”

“En reizigers.”

Elias voelde dezelfde opwindning die hij vroeger voelde voor een wetenschappelijke expeditie.

Maar deze reis was anders.

Nu ging het niet om kennis.

Niet om onderzoek.

Niet om bewijs.

Nu ging het om mensen.

Om relaties.

Om leven.

Niet veel later stond hij opnieuw aan boord van een lichtvaarder.

Samen met enkele andere begeleiders.

Onder hen bevonden zich mensen uit verschillende tijden.

Een vrouw uit de eerste eeuwen van de kerk.

Een wetenschapper uit de eenentwintigste eeuw.

Een jongen die nog geen twintig jaar geleden op aarde had geleefd.

En tot zijn vreugde was ook Arion aanwezig.

De grote zilveren wolf sprong aan boord.

“Ik ga mee.”

Elias glimlachte.

“Dat had ik al gehoopt.”

“Nieuwe werelden zijn leuk.”

“Waarom?”

Arion keek hem verbaasd aan.

“Nieuwe geuren.”

Elias begon te lachen.

Soms vergat hij hoe anders dieren de werkelijkheid ervoeren.

Het schip vertrok.

Langzaam verdwenen de bekende gebieden achter hen.

De Eerste Stad.

De Raad van de Koning.

De Velden van Mogelijkheid.

Alles werd kleiner.

Voor hen lag een onbekende horizon.

Een nieuwe wereld.

Een nieuwe opdracht.

En voor het eerst ontdekte Elias dat hij niet langer alleen leerling was.

Hij bleef leerling.

Dat zou altijd zo blijven.

Maar nu mocht hij ook uitdelen wat hij zelf ontvangen had.

Dat besef ontroerde hem.

Want ineens zag hij opnieuw Gods patroon.

Alles wat Hij gaf was bedoeld om door te geven.

Liefde.

Vreugde.

Wijsheid.

Hoop.

Verbondenheid.

Niets werd vastgehouden.

Alles stroomde verder.

Zoals een rivier.

Zoals licht.

Zoals genade.

Jezus verscheen naast hem.

Hoewel Hij niet zichtbaar aan boord was geweest.

Dat verbaasde Elias allang niet meer.

“Ben je klaar?”

vroeg Hij.

Elias keek naar de sterren.

Naar de onbekende wereld die langzaam zichtbaar werd.

Naar het avontuur dat voor hem lag.

Toen glimlachte hij.

“Nee.”

Jezus lachte.

“Mooi.”

“Mooi?”

“Wie denkt dat hij klaar is, houdt op met leren.”

Elias knikte.

Dat begreep hij inmiddels.

De eeuwigheid draaide niet om aankomen.

De eeuwigheid draaide om groeien.

En groeien betekende steeds opnieuw ontdekken hoeveel groter Gods liefde was.

Voor hen verscheen nu een nieuwe zon.

Een nieuwe wereld.

Een nieuwe gemeenschap.

En ergens diep vanbinnen wist Elias:

dit was pas het begin van zijn eigen bijdrage aan het Koninkrijk.

Niet als held.

Niet als leider.

Maar als geliefde zoon van de Koning.

En dat was meer dan genoeg.

HOOFDSTUK 17 – DE EEUWIGE BRUILOFT VAN HET LAM

*“En laten wij ons verblijden en verheugen en Hem de eer geven;
want de bruiloft van het Lam is gekomen, en Zijn vrouw heeft zich gereedgemaakt.
En haar is het vergund haar te kleden in fijn linnen, blinkend en rein;
want het fijne linnen is de rechtvaardige daden van de heiligen.”*

OPENBARING 19:7-8

HOOFDSTUK 17 – DE WERELD VAN AURORA

De wereld verscheen langzaam uit het licht.

Aanvankelijk zag Elias slechts kleuren.

Diep blauw.

Helder groen.

Gouden wolken.

Toen werden de vormen duidelijker.

Oceanen.

Continenten.

Bergketens.

Uitgestrekte bossen.

Rivieren die als zilveren linten door het landschap stroomden.

Aurora.

Zijn eerste bestemming als begeleider.

Zijn eerste opdracht.

Hij stond aan de voorzijde van de lichtvaarder terwijl de wereld steeds groter werd.

Naast hem zat Arion.

De zilveren wolf keek aandachtig naar beneden.

“Deze ruikt goed.”

Elias glimlachte.

“Dat zeg jij altijd.”

“Nee.”

Arion schudde zijn kop.

“Deze ruikt echt goed.”

Zelfs Jezus leek geamuseerd.

“Misschien moeten we jouw beoordelingssysteem serieuzer nemen.”

Niet veel later landden zij op een grote vlakte.

Zacht gras golfde in de wind.

Bloemen straalden kleuren uit die Elias nog nooit had gezien.

In de verte liepen kuddes dieren.

Sommige bekend.

Andere totaal nieuw.

Gigantische gevleugelde dieren zweefden boven de bergen.

Kleine lichtgevende wezens dartelden tussen de bloemen.

Alles leefde.

Alles straalde vreugde uit.

Toch merkte Elias iets anders.

Mensen.

Veel mensen.

Nieuwkomers.

Niet pas aangekomen vanuit de aarde.

Maar bewoners van deze jonge gemeenschap.

Zij waren nog bezig hun wereld te ontdekken.

Hun plaats te vinden.

Hun mogelijkheden te leren kennen.

Een vrouw kwam hen tegemoet.

Ze had helderblauwe ogen en een vriendelijke uitstraling.

“Welkom op Aurora.”

Jezus omhelsde haar.

“Goed je weer te zien, Lydia.”

Ze glimlachte.

“Wij zijn blij dat jullie gekomen zijn.”

Elias keek nieuwsgierig.

“Waarom hebben jullie hulp nodig?”

Lydia lachte.

“Om dezelfde reden waarom kinderen hun ouders nodig hebben.”

Ze wees naar de wereld om hen heen.

“Wij leren nog.”

Die woorden verrasten hem.

Leren.

Zelfs hier.

Zelfs in de nieuwe schepping.

Maar natuurlijk.

Waarom zou groei ooit ophouden?

Ze liepen naar een hoog uitkijkpunt.

Van daaruit konden zij een groot deel van Aurora overzien.

Overal waren mensen bezig.

Nieuwe tuinen werden aangelegd.

Gemeenschappen groeiden.

Kunstwerken ontstonden.

Dieren werden verzorgd.

Nieuwe ontdekkingen werden gedaan.

Alles leefde.

Maar niet alles was eenvoudig.

Lydia wees naar een gebied aan de horizon.

“Daar hebben we een uitdaging.”

“Een uitdaging?”

vroeg Elias.

Ze knikte.

“Geen probleem.”

“Geen conflict.”

“Geen kwaad.”

“Maar een uitdaging.”

Dat klonk anders.

Heel anders dan de oude aarde.

Ze vervolgde:

“Die regio is enorm.”

“Vol prachtige mogelijkheden.”

“Maar veel bewoners voelen zich overweldigd.”

Elias begreep het onmiddellijk.

Niet angst.

Niet gevaar.

Maar de vraag:

Waar begin ik?

Wat is mijn plaats?

Wat kan ik bijdragen?

Hij herinnerde zich zijn eigen eerste dagen.

Zijn eigen verwondering.

Zijn eigen onzekerheid.

Plotseling beseftte hij waarom Jezus hem juist hierheen had gestuurd.

Omdat hij dit kende.

Omdat hij dit begreep.

Niet vanuit theorie.

Maar vanuit ervaring.

Later die dag sprak hij met een groep bewoners.

Ze zaten onder een boom waarvan de bladeren zacht licht uitstraalden.

Iedereen vertelde zijn verhaal.

Een jonge kunstenaar.

Een onderzoeker.

Een vrouw die van dieren hield.

Een man die nieuwe werelden wilde verkennen.

Allemaal hadden ze dezelfde vraag.

Wat is mijn plaats?

Elias luisterde.

Lange tijd zei hij niets.

Toen vertelde hij over zichzelf.

Over Luna Station.

Over Veritas Omega.

Over zijn zoektocht.

Over zijn twijfels.

Over zijn ontmoeting met Christus.

Niemand onderbrak hem.

Iedereen luisterde.

Toen zei hij iets wat hem plotseling zelf duidelijk werd.

“Misschien begint je plaats niet bij wat je doet.”

De groep keek hem aan.

“Misschien begint je plaats bij wie je liefhebt.”

Er viel een stilte.

Niet ongemakkelijk.

Diep.

Waar.

Lydia glimlachte.

Een jongen keek op.

Een vrouw kreeg tranen in haar ogen.

Want ergens wisten zij dat het waar was.

Op aarde hadden mensen vaak gezocht naar identiteit door prestaties.

Door succes.

Door betekenis.

Hier ontdekten zij opnieuw wat altijd al waar was geweest.

Relatie ging vooraf aan taak.

Liefde ging vooraf aan bestemming.

Jezus stond iets verderop tussen de kinderen.

Hij speelde met een groep jonge leeuwen.

Tegelijkertijd sprak Hij met enkele bewoners.

En luisterde Hij naar een oude man.

Zoals altijd leek Hij volledig aanwezig bij iedereen.

Elias keek naar Hem.

Plotseling begreep hij iets nieuws.

Christus gaf nooit alleen opdrachten.

Hij gaf eerst Zichzelf.

En vanuit die relatie ontstond alles.

Later die avond keek Elias uit over Aurora.

Lichtvelden schitterden tussen de bergen.

Muziek klonk in de verte.

Dieren trokken door de valleien.

Gemeenschappen groeiden.

Leven bloeide.

En voor het eerst voelde hij dat hij werkelijk iets had mogen bijdragen.

Niet iets groots.

Niet iets spectaculairs.

Maar iets van de liefde die hij zelf had ontvangen.

Jezus kwam naast hem staan.

“En?”

vroeg Hij.

Elias glimlachte.

“Ik begin het te begrijpen.”

“Wat?”

Elias keek naar de wereld beneden.

Toen naar Christus.

“Dat Uw Koninkrijk groeit door liefde.”

Jezus knikte.

“Altijd.”

“Niet door macht.”

“Nee.”

“Niet door dwang.”

“Nee.”

“Niet door indrukwekkende prestaties.”

Jezus glimlachte.

“Ook niet.”

Toen keek Hij naar de sterren.

Ver voorbij Aurora.

Ver voorbij alles wat Elias kende.

Zijn ogen straalden verwachting.

“We zijn nog niet klaar.”

Elias begon te lachen.

“Natuurlijk niet.”

“Er wacht nog iets.”

“Groter?”

vroeg Elias.

Jezus glimlachte.

“Veel groter.”

En opnieuw opende zich aan de horizon een nieuw licht.

Een nieuwe wereld.

Een nieuwe ontdekking.

Want zelfs nu, na alles wat hij had gezien, begon Elias te vermoeden dat hij nog maar aan de rand stond van Gods oneindige Koninkrijk.

En dat vooruitzicht vervulde hem met vreugde.

HOOFDSTUK 18 – DE EEUWIGE SABBAT VAN HET LAM

*“En zij zongen een nieuw lied: ‘U bent waardig het boek te nemen en te openen,
want U bent geslacht en hebt ons voor God gekocht met Uw bloed,
en uit elke stam en taal en volk en natie hebt U ons voor onze God gemaakt,
en wij zullen als koningen heersen op de aarde.’
En God zal afwissen alle tranen van hun ogen, en de dood zal niet meer zijn,
noch rouw, noch geschrei, noch moeite zal er meer zijn,
want de eerste dingen zijn voorbijgegaan.”*

OPENBARING 5:9-10; 21:4

HOOFDSTUK 18 – DE OCEAAN VAN LEVEND LICHT

De reis vanaf Aurora voelde anders.

Niet sneller.

Niet verder.

Maar dieper.

Alsof zij niet door ruimte reisden maar door betekenis.

Zelfs Arion was ongewoon stil.

De grote zilveren wolf lag voor in de lichtvaarder en keek onafgebroken naar de horizon.

Elias merkte het op.

“Je bent stil.”

Arion keek op.

“Luisteren.”

“Waarnaar?”

De wolf richtte zijn aandacht opnieuw naar voren.

“Je hoort het nog niet.”

Elias luisterde.

Aanvankelijk hoorde hij niets.

Alleen de zachte beweging van de lichtvaarder.

Alleen de stilte van de sterrenzee.

Maar langzaam...

heel langzaam...

begon hij iets waar te nemen.

Een trilling.

Een ritme.

Een melodie.

Ver weg.

Onvoorstelbaar ver weg.

En toch kwam het dichterbij.

Jezus stond naast hem.

Een glimlach verscheen op Zijn gezicht.

“Nu hoor je het.”

Elias knikte.

“Wat is dat?”

Jezus keek naar de horizon.

“De Oceaan van Levend Licht.”

De naam alleen al deed iets met hem.

Niet omdat hij begreep wat het betekende.

Maar omdat hij voelde dat het belangrijk was.

Heel belangrijk.

Langzaam verscheen de oceaan.

Niet een oceaan zoals op aarde.

Niet water.

Niet golven.

Niet een zee van vloeistof.

Voor hen lag een oceaan van licht.

Eindeloos.

Grenzeloos.

Levend.

Miljarden kleuren bewogen door elkaar.

Gouden golven.

Blauwe stromen.

Zilveren rivieren.

Violette schitteringen.

Alles stroomde.

Alles leefde.

Alles zong.

Toen beseft Elias dat het geluid dat hij hoorde uit de oceaan zelf kwam.

De oceaan zong.

Niet met woorden.

Niet met muziek zoals mensen die maakten.

Maar met betekenis.

Met vreugde.

Met aanbidding.

Met liefde.

Hij voelde hoe zijn hart sneller begon te kloppen.

Niet van angst.

Van herkenning.

Alsof hij iets zag waarnaar hij zijn hele leven had verlangd zonder het te weten.

Ze landden aan de rand van de oceaan.

Zodra Elias uitstapte gebeurde er iets bijzonders.

Een golf van licht kwam naar hem toe.

Niet bedreigend.

Niet overweldigend.

Welkom hetend.

Toen de golf hem raakte zag hij beelden.

Een moeder die haar kind omhelsde.

Een man die vergeving schonk.

Een meisje dat voor het eerst een nieuwe wereld ontdekte.

Een groep vrienden die samen een lied zong.

Een leeuw die speelde met kinderen.

Een oude vrouw die Christus ontmoette.

Miljoenen momenten.

Miljarden momenten.

Allemaal gevuld met vreugde.

De beelden verdwenen.

Elias keek verbaasd naar Jezus.

“Wat was dat?”

“Herinneringen.”

“Van wie?”

Jezus keek naar de oceaan.

“Van iedereen.”

Elias bleef stil.

Want plotseling begon hij te begrijpen.

De oceaan bestond uit meer dan licht.

Meer dan energie.

Meer dan schoonheid.

De oceaan bevatte vreugde.

Werkelijke vreugde.

De vreugde van de hele schepping.

Alles wat ooit goed was geweest.

Alles wat ooit liefde had gedragen.

Alles wat ooit Gods heerlijkheid had weerspiegeld.

Niets was verloren gegaan.

Niets.

Ze wandelden langs de kust.

Miljoenen lichtgolven rolden zacht naar hen toe.

Iedere golf bracht nieuwe beelden.

Nieuwe herinneringen.

Nieuwe verhalen.

Een kind dat voor het eerst een ster zag.

Een kunstenaar die een meesterwerk voltooide.

Een dier dat zijn vrijheid ontdekte.

Een gemeenschap die samen groeide.

Overal hetzelfde patroon.

Leven.

Liefde.

Vreugde.

Elias keek naar de eindeloze oceaan.

“Waarom bestaat dit?”

Jezus glimlachte.

“Waarom bewaren mensen hun mooiste herinneringen?”

Elias dacht even na.

“Omdat ze kostbaar zijn.”

Jezus knikte.

“Precies.”

Ze bereikten een hoge klif.

Vanaf daar konden zij de volledige oceaan overzien.

Voor zover het oog reikte.

En zelfs verder.

Want de oceaan leek zich uit te strekken voorbij de horizon.

Voorbij sterren.

Voorbij werelden.

Voorbij alles.

Elias voelde zich klein.

Maar niet onbelangrijk.

Eerder geliefd.

Zoals een kind zich klein voelt wanneer het voor het eerst de zee ziet.

En tegelijk weet dat zijn vader naast hem staat.

Lange tijd stonden ze zwijgend naast elkaar.

Toen sprak Jezus.

“Elias.”

“Ja?”

“Wat denk je dat de grootste kracht van Mijn Koninkrijk is?”

Elias dacht na.

Liefde.

Vreugde.

Waarheid.

Genade.

Alles leek mogelijk.

Uiteindelijk antwoordde hij:

“Liefde.”

Jezus glimlachte.

“Dat is waar.”

Hij wees naar de oceaan.

“Maar weet je wat liefde doet?”

Elias keek naar de golven.

Toen schudde hij zijn hoofd.

“Zij deelt zichzelf.”

De woorden raakten hem diep.

Want onmiddellijk zag hij het.

De hele oceaan bestond uit gedeelde vreugde.

Gedeelde liefde.

Gedeelde schoonheid.

Niets werd vastgehouden.

Alles stroomde.

Zoals rivieren.

Zoals licht.

Zoals muziek.

Zoals genade.

Plotseling verscheen een enorme lichtgolf.

Groter dan bergen.

Hoger dan steden.

Zij rolde langzaam door de oceaan.

Niet verwoestend.

Majestueus.

Toen zij voorbijging zag Elias iets ongelooflijks.

In de golf weerspiegelden zich duizenden werelden.

Miljoenen levens.

Ontelbare verhalen.

Alles verbonden.

Alles gedragen.

Alles geliefd.

Tranen verschenen in zijn ogen.

“Dit is prachtig.”

Jezus keek naar de oceaan.

“Dit is nog maar een glimp.”

Elias begon te lachen.

“Dat zegt U steeds.”

“Dat komt omdat het steeds waar blijft.”

Samen keken zij naar de eindeloze zee van licht.

Toen wees Jezus naar een punt aan de verste horizon.

Daar verscheen iets nieuws.

Geen wereld.

Geen ster.

Geen nevel.

Een licht dat alle andere lichten leek te omvatten.

Alsof alle schoonheid daar haar oorsprong vond.

Alsof alle vreugde daar vandaan stroomde.

Alsof alle liefde daar begon.

Elias voelde onmiddellijk ontzag.

“Wat is dat?”

vroeg hij zacht.

Jezus keek naar het verre licht.

Zijn ogen straalden met een diepte die Elias nog nooit had gezien.

“Dat, Mijn vriend...”

Hij glimlachte.

“...is de Bron.”

En plotseling wist Elias dat de grootste ontdekking van zijn reis nog voor hem lag.

Niet een wereld.

Niet een sterrenstelsel.

Niet een wonder.

Maar een nog diepere openbaring van het hart van God Zelf.

HOOFDSTUK 19 – DE BRUILOFT VAN HET LAM

*“En ik hoorde als de stem van een grote menigte, en als het geluid van vele wateren,
en als het geluid van zware donderslagen, zeggende: Halleluja!*

Want de Heere, onze God, de Almachtige, heerst.

Laat ons verblijden en juichen, en Hem de heerlijkheid geven;

want de bruiloft van het Lam is gekomen, en Zijn vrouw heeft zich gereedgemaakt.

*En aan haar is gegeven dat zij zich kleden zou in fijn linnen, blinkend en rein;
want het fijne linnen zijn de rechtvaardige daden van de heiligen.”*

OPENBARING 19:6-8

HOOFDSTUK 19 – DE BRON VAN ALLES

Het licht aan de horizon groeide langzaam.

Niet omdat zij dichterbij kwamen.

Maar omdat Elias anders begon te kijken.

Dat beseftte hij na verloop van tijd.

Sinds zijn eerste reis met Veritas Omega was zijn grootste probleem niet geweest dat hij te weinig zag.

Zijn probleem was geweest dat hij verkeerd keek.

Hij had gezocht naar bewijs.

Naar verklaringen.

Naar systemen.

Naar antwoorden.

Maar steeds opnieuw had Christus hem geleerd dat de diepste waarheid een Persoon was.

Nu voelde hij dat die les haar hoogtepunt bereikte.

De Bron.

Zelfs het woord klonk anders.

Dieper.

Rijker.

Alsof alle eerdere ontdekkingen erin samenkwamen.

De lichtvaarder bewoog geruisloos voort.

Onder hen lag nog steeds de Oceaan van Levend Licht.

Miljarden golven van vreugde.

Miljarden verhalen.

Miljarden herinneringen.

Maar voor hen verscheen nu iets groters.

Veel groter.

Niet een plaats.

Niet een wereld.

Niet een gebouw.

Een aanwezigheid.

Een werkelijkheid.

Een heerlijkheid.

Elias voelde zijn hart sneller slaan.

Niet van angst.

Van verlangen.

Een verlangen dat hij kende.

Hetzelfde verlangen dat hem als jongen naar de sterren had doen kijken.

Hetzelfde verlangen dat hem had gedreven tot Veritas Omega.

Hetzelfde verlangen dat hem door alle werelden had geleid.

Maar nu begreep hij eindelijk wat hij werkelijk zocht.

Niet kennis.

Niet zekerheid.

Niet zelfs de hemel.

God.

Alleen God.

Jezus stond naast hem.

Zijn blik rustte op het licht.

En voor het eerst sinds lange tijd sprak Hij niet.

Dat viel Elias op.

Normaal legde Christus uit.

Onderwees.

Beantwoordde vragen.

Nu zweeg Hij.

Alsof woorden niet langer voldoende waren.

Langzaam kwamen zij dichterbij.

Toen gebeurde iets.

Niet buiten hem.

Binnen hem.

Alle herinneringen van zijn leven begonnen samen te komen.

Zijn jeugd.

Zijn vader.

Anna.

Mei.

Luna Station.

Veritas Omega.

De Troon.

De Eerste Stad.

De Zingende Ster.

Aurora.

Alles.

Alsof zijn hele bestaan één verhaal vormde.

Eén weg.

Eén reis.

Die altijd naar dit moment had geleid.

Tranen verschenen in zijn ogen.

Jezus keek hem aan.

“Nu begrijp je.”

Het was geen vraag.

Elias knikte.

“Ja.”

“Wat begrijp je?”

Lange tijd vond hij geen woorden.

Toen zei hij zacht:

“Dat U altijd het doel bent geweest.”

Jezus glimlachte.

Niet trots.

Niet plechtig.

Gewoon liefdevol.

“Ja.”

Het licht werd groter.

Dieper.

Rijker.

Tot Elias beseftte dat het niet uit één bron kwam.

Het was de Bron.

Alle schoonheid die hij ooit had gezien kwam hiervandaan.

Alle vreugde.

Alle liefde.

Alle muziek.

Alle waarheid.

Alle gemeenschap.

Alles.

Plotseling zag hij iets.

Niet met zijn ogen.

Met zijn hart.

Hij zag hoe de Vader naar de schepping keek.

Niet naar massa's.

Niet naar aantallen.

Niet naar systemen.

Naar personen.

Naar kinderen.

Naar geliefden.

Iedere mens.

Iedere engel.

Ieder dier.

Iedere wereld.

Persoonlijk gekend.

Persoonlijk geliefd.

Persoonlijk gewenst.

Elias voelde hoe zijn knieën de grond raakten.

Niet omdat iemand hem daartoe dwong.

Omdat aanbidding de enige logische reactie werd.

Om hem heen gebeurde hetzelfde.

Miljarden stemmen.

Miljarden levens.

Miljarden werelden.

Alles richtte zich naar dezelfde Bron.

Niet uit angst.

Niet uit verplichting.

Uit vreugde.

Uit liefde.

Uit herkenning.

Toen hoorde hij een stem.

Niet zoals eerder.

Niet van buiten.

Alsof zij rechtstreeks door de hele schepping sprak.

Door sterren.

Door oceanen.

Door mensen.

Door zijn eigen hart.

De stem van de Vader.

“Mijn geliefde kinderen.”

Vier woorden.

Maar in die woorden lag meer liefde dan alle talen ooit zouden kunnen bevatten.

Elias voelde hoe de werkelijkheid zelf leek te antwoorden.

Niet met woorden.

Met vreugde.

Met aanbidding.

Met dankbaarheid.

Toen gebeurde iets onverwachts.

Hij zag Christus.

Niet zoals hij Hem eerder had gezien.

Niet alleen als de Vriend.

Niet alleen als de Koning.

Niet alleen als de Verlosser.

Hij zag Hem als het middelpunt van alles.

Zoals sterren rond een zon bewegen.

Zoals rivieren naar de zee stromen.

Zoals muziek terugkeert naar haar thema.

Alles vond zijn centrum in Hem.

Alles.

En ineens begreep Elias woorden die hij ooit op aarde had gelezen.

Dat alles door Hem was geschapen.

Dat alles voor Hem was geschapen.

Dat alles in Hem samenhangt.

Nu zag hij het.

Werkelijk.

De hele schepping was een liefdesverhaal.

En Christus stond in het midden.

Niet als heerser die alles naar zich toe trok.

Maar als liefde die alles droeg.

Elias huilde.

Niet van verdriet.

Niet van spijt.

Van schoonheid.

Van ontzag.

Van dankbaarheid.

Want eindelijk begreep hij waarom de reis nooit zou eindigen.

God was oneindig.

Niet alleen in macht.

Niet alleen in kennis.

Maar in schoonheid.

In liefde.

In vreugde.

Dat betekende dat er altijd meer te ontdekken zou zijn.

Altijd meer om lief te hebben.

Altijd meer om te bewonderen.

Altijd meer om te delen.

Jezus legde een hand op zijn schouder.

“Ben je teleurgesteld?”

Elias keek verbaasd op.

“Teleurgesteld?”

“Dat je nog steeds niet alles begrijpt.”

Toen begon Elias te lachen.

Een diepe, bevrijde lach.

Misschien wel de gelukkigste lach van zijn bestaan.

“Nee.”

“Waarom niet?”

Elias keek opnieuw naar de Bron.

Naar de heerlijkheid.

Naar de liefde.

Naar de oneindige werkelijkheid van God.

Toen antwoordde hij:

“Omdat ik eindelijk begrijp dat het mooiste juist is dat er altijd meer zal zijn.”

Jezus glimlachte.

Zijn ogen straalden.

“Welkom bij de eeuwigheid.”

Samen bleven zij kijken.

Naar de Bron.

Naar de liefde.

Naar het hart van de Vader.

En Elias wist:

de grootste ontdekking van zijn leven was niet een antwoord geweest.

Niet een theorie.

Niet een wereld.

Niet eens de hemel.

De grootste ontdekking was dat hij voor eeuwig geliefd was.

En dat die liefde nooit zou ophouden.

Nooit.

HOOFDSTUK 20 – DE EEUWIGE HEERSCHAP VAN HET LAM

"En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde; want de eerste hemel en de eerste aarde waren voorbijgegaan, en de zee was ook niet meer. En ik, Johannes, zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, van God uit de hemel nederdalen, gereedgemaakt als een bruid die voor haar man getooid is. En ik hoorde een grote stem uit de hemel zeggen: Zie, de tabernakel van God is bij de mensen, en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen zijn en hun God zijn. En God zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn; want de eerste dingen zijn voorbijgegaan."

OPENBARING 21:1-4

HOOFDSTUK 20 – DE EEUWIGE ONTDEKKING

Lange tijd bleven zij bij de Bron.

Hoe lang precies wist Elias niet.

Misschien dagen.

Misschien eeuwen.

Misschien slechts enkele ogenblikken.

Tijd had hier zijn macht verloren.

Niet omdat zij niet meer bestond.

Maar omdat liefde belangrijker was geworden dan tijd.

Uiteindelijk stonden zij op.

Niet omdat het moment voorbij was.

Maar omdat de reis verderging.

Zoals altijd.

Zoals eeuwigheid bedoeld was.

Jezus liep naast hem.

Samen verlieten zij de plaats waar de Bron zichtbaar was geweest.

Of misschien was zij nog steeds zichtbaar.

Want nu Elias haar eenmaal had gezien, ontdekte hij haar overal.

In iedere ster.

In iedere boom.

In iedere lach.

In iedere ontmoeting.

In iedere wereld.

Overal zag hij sporen van dezelfde liefde.

Dezelfde heerlijkheid.

Dezelfde Vader.

Ze bereikten een hoge berg.

Hoger dan alle bergen die Elias ooit had gezien.

Vanaf de top keek hij uit over een werkelijkheid die geen grenzen leek te hebben.

Onder hem lagen werelden.

Duizenden.

Miljoenen.

Misschien ontelbaar veel.

Sommige kende hij.

De Eerste Stad.

Aurora.

De Zingende Ster.

De Levende Nevel.

Andere had hij nooit eerder gezien.

Nieuwe sterrenzeeën.

Nieuwe lichtvelden.

Nieuwe werelden vol mogelijkheden.

Nieuwe avonturen.

Nieuwe gemeenschappen.

Nieuwe wonderen.

En zelfs achter die werelden lagen nog meer horizonten.

Nog meer schoonheid.

Nog meer ontdekkingen.

Elias keek zwijgend toe.

Zijn hart was vol.

Niet omdat hij alles had gezien.

Maar juist omdat hij wist dat hij dat nooit zou doen.

Vroeger zou die gedachte hem hebben verontrust.

Nu maakte zij hem gelukkig.

Want het betekende dat Gods goedheid werkelijk oneindig was.

Jezus stond naast hem.

Zoals zo vaak.

Zoals altijd.

Samen keken zij naar de toekomst.

Toen vroeg Elias:

“Hoeveel werelden zijn er nog?”

Jezus glimlachte.

“Meer dan je kunt bezoeken.”

“Hoeveel wonderen zijn er nog?”

“Meer dan je kunt tellen.”

“Hoeveel schoonheid is er nog?”

Jezus keek naar de horizon.

“Meer dan je ooit zult kunnen bevatten.”

Elias lachte.

Niet verbaasd.

Niet verrast.

Gelukkig.

Want eindelijk begreep hij dat het antwoord altijd hetzelfde zou blijven.

God was groter.

Altijd groter.

Dieper.

Rijker.

Mooier.

Dan iedere ontdekking.

Een zachte wind trok over de bergtop.

Beneden zag Elias lichtvaarders vertrekken.

Nieuwe expedities.

Nieuwe projecten.

Nieuwe reizen.

Nieuwe ontmoetingen.

Overal groeide leven.

Overal groeide vreugde.

Overal groeide liefde.

En niemand leek bang dat het ooit zou ophouden.

Omdat niemand bang hoefde te zijn.

Plotseling verscheen een groep kinderen.

Ze kwamen lachend de berg op gerend.

Achter hen volgde een bonte verzameling dieren.

Wolven.

Herten.

Vogels.

Een jonge leeuw.

En tot Elias' verrassing ook Arion.

De grote zilveren wolf kwam naast hem zitten.

“Je kijkt weer naar de horizon.”

Elias glimlachte.

“Dat klopt.”

Arion keek mee.

“Daarachter ligt vast iets moois.”

“Dat denk ik ook.”

“Zullen we gaan kijken?”

Elias begon te lachen.

Dat was precies wat hij dacht.

Jezus keek naar hen beiden.

Zijn ogen straalden vreugde.

“Dat lijkt Mij een uitstekend idee.”

De kinderen juichten.

De dieren sprongen opgewonden rond.

En plotseling voelde Elias opnieuw dezelfde verwachting die hij als jongen had gevoeld wanneer hij naar de sterren keek.

Maar nu zonder onzekerheid.

Zonder angst.

Zonder eenzaamheid.

Hij wist nu dat hij niet alleen was.

Nooit geweest was.

Nooit zou zijn.

Mei verscheen.

Zijn vader kwam erbij staan.

Vrienden verzamelden zich.

Nieuwe reizigers sloten zich aan.

Een hele groep stond klaar voor vertrek.

Niet omdat zij iets misten.

Maar omdat liefde altijd verder wil ontdekken.

Altijd verder wil delen.

Altijd verder wil groeien.

Jezus keek naar de verzamelde groep.

Toen sprak Hij woorden die Elias nooit zou vergeten.

“Zijn jullie klaar voor het volgende avontuur?”

Iedereen lachte.

Want het antwoord was vanzelfsprekend.

Altijd.

Toen keek Jezus naar Elias.

Recht in zijn ogen.

Zoals bij hun eerste ontmoeting.

Zoals bij de Troon.

Zoals bij de Bron.

“En jij?”

Elias keek naar de horizon.

Naar de eindeloze werelden.

Naar de sterren.

Naar de vrienden naast hem.

Naar Christus.

Toen antwoordde hij:

“Ja.”

Niet omdat hij wist wat er zou komen.

Niet omdat hij alles begreep.

Niet omdat hij nergens meer vragen over had.

Maar omdat hij wist met Wie hij zou reizen.

Dat was genoeg.

Meer dan genoeg.

Samen begonnen zij te lopen.

Naar een nieuwe horizon.

Naar een nieuwe ontdekking.

Naar een nieuwe openbaring van Gods liefde.

En terwijl zij verdwenen in het licht, begreep Elias eindelijk de diepste waarheid van de eeuwigheid:

De hemel was nooit de bestemming geweest.

God was de bestemming.

En omdat God oneindig is...

zou de reis nooit eindigen.

Niet na duizend jaar.

Niet na een miljoen jaar.

Niet na een eeuwigheid.

Altijd zou er meer schoonheid zijn.

Meer liefde.

Meer vreugde.

Meer gemeenschap.

Meer van Christus.

Meer van de Vader.

Meer van het leven.

En daarom was het einde van zijn verhaal tegelijkertijd het begin van een nieuw hoofdstuk.

Een hoofdstuk dat nooit geschreven zou worden.

Omdat het nooit zou eindigen.

EINDE

Of beter gezegd:

BEGIN.

Met dit slot rondt *De Eeuwige Ontdekking* de trilogie af:

1. **De Ander Voorbij de Sterren** — de zoektocht naar de Ander.
2. **Het Land Achter de Morgen** — thuiskomen in de nieuwe schepping.
3. **De Eeuwige Ontdekking** — eeuwig groeien, dienen, ontdekken en genieten van God, samen met Christus, mensen, engelen en dieren in een steeds rijker wordende schepping.

Download alle delen gratis

<https://www.complementaire-gezondheid.nl/gratis-boek>

EEN REIS ZONDER EINDE. EEN LIEFDE ZONDER GRENZEN.

- ✦ **Elias Vermeer** dacht dat hij zijn bestemming had bereikt. Na zijn aankomst in het Land Achter de Morgen ontdekte hij een wereld zonder verdriet, zonder dood en zonder afscheid. Een wereld waarin liefde de diepste werkelijkheid blijkt te zijn en Christus zichtbaar aanwezig is in alles wat leeft.
- ✦ Maar al snel ontdekt **Elias** dat de eeuwigheid geen eindpunt is. Wanneer Jezus hem uitnodigt om verder te reizen, opent zich een werkelijkheid die groter is dan hij ooit had durven dromen. Samen trekken zij door oneindige sterrenzeeën, bezoeken zij de Kaartenzaal van de Schepping, ontmoeten zij bouwers van nieuwe werelden, reizen zij naar zingende sterren en levende nevels, en ontdekken zij verborgen geschiedenissen die Gods liefde door de eeuwen heen zichtbaar maken.
- ✦ Steeds opnieuw leert **Elias** dat de grootste wonderen niet liggen in de onmetelijke schoonheid van Gods universum, maar in de Persoon die het heeft geschapen.
- ✦ *De Eeuwige Ontdekking* is een inspirerende roman over verwondering, verbondenheid, creativiteit, liefde en de nooit eindigende reis naar het hart van Christus.

WANT IN GODS KONINKRIJK IS DE HORIZON NOOIT HET EINDE.
ACHTER IEDERE HORIZON WACHT EEN NIEUWE ONTDEKKING.
EN ACHTER IEDERE ONTDEKKING WACHT **CHRISTUS ZELF.**

— GERARD FELLER —

*“De grootste ontdekking van de eeuwigheid is nooit een plaats,
een wereld of een ster. De grootste ontdekking is altijd Christus Zelf.”*

ISBN 978-90-828234-3-7

9 789082 823437 >

